

AMANDA FOODY

A black silhouette of a city skyline, including a prominent Ferris wheel, is positioned behind the title text. The background is a purple and black checkerboard pattern.

VOLTOVÁ KRÁLOVNA

SÉRIE STÍNOVÁ HRA

PRO VÝHRU BUDEŠ MUSET OBĚTOVAT VŠE

VOLTOVÁ KRÁLOVNA

QUEEN OF VOLTS

© 2020 by Amanda Foody

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2024

Cover © Harlequin Enterprises ULC, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5012-2 (pdf)

AMANDA FOODY

VOLTOVÁ KRÁLOVNA

přeložila Šárka Králíková

OBSAH

I	SÍLA	9
II	KOUZELNÍK	17
III	SVĚT	63
IV	SMRT	81
V	VISELEC	107
VI	SLUNCE	137
VII	UMÍRNĚNOST	167
VIII	VELEKNĚZ	219
IX	HVĚZDA	245
X	VELEKNĚŽKA	267
XI	MILENCI	299
XII	SOUD	325
XIII	VŮZ	351
XIV	KOLO ŠTĚSTĚNY	375
XV	SPRAVEDLNOST	401
XVI	ĎÁBEL	413
XVII	MĚSÍC	433
XVIII	POUSTEVNÍK	451
XIX	VĚŽ	463
XX	CÍSAŘ	481
XXI	BLÁZEN	499
XXII	CÍSAŘOVNA	521

*Mámě za to,
že mi ukázala kouzlo knih.*

NEW REYNES

LEGENDÁRNÍ

PROMENÁDA

PŘÍSTAV

INTERNÁTNÍ ŠKOLA
PRO DÍVKY MADAM FAUSTINGOVÉ

ČTVRŤ
RUIN

STARÉ
MĚSTO

KRÁLOVSKÉ
MUZEUM UMĚNÍ

TRUMFOVÁ ULICE

KASINO ST. MORSE

KATAKOMBY

ULICE POSVÁTÝCH HROBEK

ŘEKA BRINT

FINANČNÍ ČTVRŤ

STUDENTSKÁ
ČTVRŤ

NÁRODNÍ BANKA

CECH
SIROTKŮ

ČTVŘÍ
MRTVÉHO
MUŽE

NÁMĚSTÍ
SVOBODY

ČTVŘÍ
KASIN

ŘETĚZOVÁ ULICE

ULICE ZLATÍČEK

SAUTERELLE

PROSTŘELENÁ
JÁTRA

FLOUTKOVSKÁ ULICE

TOVÁRNÍ
ČTVŘÍ

ŘEKA BRINT

VŠEOBECNÁ NEMOCNICE
JIŽNÍ STRANY

KAPITOL

HOTEL A OBCHODNÍ
DŮM Kipling's

FLOUTKOVSKÁ ULICE

PARKOVÁ
ČTVŘÍ

DŮM STÍNŮ

SENÁTNÍ ČTVŘÍ

SÍLA

„Některá města svou minulost ctí.
New Reynes ji spálilo.“

Séance. „Revoluční podvod.“
Její zapomenuté historky
17. srpna 19

HARVEY

Bylo brzy ráno a Harvey Gabbiano kopal hrob.

Neměl hřbitovy ve čtvrti Mrtvého muže rád, protože to byly občanské hřbitovy. Většina lidí to neví, ale všechny hřbitovy nejsou stejné – dřív se lidé pohřbívali jen u kostelů. V této čtvrti by však člověk zbožnost našel pouze na dně lahve.

Tento hřbitov byl pustý a bezduchý a kvůli neutuchajícímu mrhnutí, které Harveymu promáčelo oblečení, byl ještě ponuřejší. Jednotlivé hroby označovaly jen zrezlé průmyslově vyrobené cedulky. Nikde nebyly žádné květiny, dokonce ani plevel, rostly tu jen trsy zahnědlé nesekané trávy.

„Bylo by to snazší, kdybys ho spálil,“ řekl mu Bryce. Celé ráno sledoval Harveyho při práci, ale ani jedinkrát mu nenabídl pomoc... dokonce se ani nepodělil o deštník. Neviděl důvod pomáhat s úkoly, s nimiž nesouhlasil, a nezáleželo mu na tom, jak je právě tento pro Harveyho důležitý.

„Je posvátnější ho pohřbít,“ znovu zopakoval Harvey. Sice byl věřící, ale kdyby zesnulý nenosil vlastní Krédo, tolik by se s ním netrápil. Neznal mnoho dalších vyznavačů Víry – byla už příliš dlouho zakázaná. „Nemusíš tu být.“

„Zůstanu. Jsi s těmi svými pověrami legrační a já potřebuju trochu zábavy.“

Harvey nechápal, jak Bryce může na této situaci vidět něco humorného. Panovalo sychravé listopadové počasí, tento hřbitov byl nesvatý a deprimující a ten mrtvý si nezasloužil zemřít.

Bryce ho ale doprovodil, a to Harveyho navzdory okolnostem potěšilo.

„Nedělám to, abych byl k smíchu,“ namítl a snažil se znít podrážděně. Zatlačil nohou v neforemné kožené botě na lopatu. V blátě, jež nabral, se leskly zelené střepy rozbitých lahví.

„Moje chyba,“ pronesl Bryce suše. „Děláš to, abys byl slušný.“

Harvey to jednoznačně dělal, aby byl slušný. Aby byl *dobrý*. Sice nezabil ani tohoto muže, ani nikoho ze stovky lidí, kteří před dvěma dny zahynuli na party v kasinu St. Morse, ale dokud bude beznadějně zamilovaný do Bryce Balfoura, bude mít na rukou krev.

Nemohl si pomoci a každou chvíli při práci pokukoval po svém příteli. Nechtěl se na něj dívat. Ani to nebylo nutné – už dávno si zapamatoval každou bolestnou podrobnost jeho tváře, postavy i postoje. Nechával se Brycem rozptylovat, i když nebyl poblíž.

Nenáviděl se za to.

Překulil mrtvolu do jámy, dopadla na dno se žuchnutím.

Harvey se napřímil. Z té dřiny ho bolela záda a i přes rukavice mu naskákaly puchýře. Zaschlá krev na mrtvole i jejím oblečení se po hodinách na dešti znovu rozpustila a uválená hnědá tráva, na níž tělo před okamžikem leželo, byla celá červená. Harvey se díval, jak déšť krev smývá, a přitom se v duchu modlil, aby to samé udělal i s jeho nesmrtelnou duší.

„Harvey,“ řekl Bryce ostře.

Harvey po něm šlehl pohledem a trhl sebou. Bryce od večera v St. Morse, kdy přiznal, že je prokletý, nenosil hnědé kontaktní čočky. Prokletí umí vytvářet kletby známé jako přízraky, což je talent, jehož se celý svět bojí, přestože v jeho existenci zcela nevěří. Harvey sice vždy věděl, co je Bryce zač, ale přesto si na tu změnu nemohl zvyknout.

Bryceovy rudé oči prokletého mu připomínaly, jak hluboko klesl.

Harveyho pohled se však u nich nezastavil – samozřejmě že ne. Bloudil po Bryceově tváři, přes výrazné lícni kosti a rty rozpraskané z polibků s někým jiným. A dál přes kostnatá ramena a vysokou hubenou postavu, obnošené oblečení a černý vlněný kabát, který na něm beztvárně visel. Harvey krátce spočinul na místech, která políbil, na štíhlých prstech, úzkých bocích a hladké bledé kůži mezi nimi. Tyhle vzpomínky ho strašily.

Bryce si Harveyho zírání vůbec nevšímal. Jako obvykle. Soustředil se na kartu ve své ruce. Palcem přejížděl po jejím pozlaceném rubu.

Byla to Stínová karta, jedna z těch zatracených karet, s nimiž Fénix klub hrával Stínovou hru. Jenže tahle byla jiná. Původní Stínové karty byly stříbrné. Tahle patřila ke hře, kterou vymyslel Bryce se svou přítelkyní Rebeccou a kterou před dvěma dny rozehráli v St. Morse. Harvey jim pomohl doručit zlaté karty všem zvoleným „hráčům“ po celém New Reynes a nyní museli čekat, až hlavní hráč udělá první tah.

„Je tady. Cítím to,“ řekl chraplavě Bryce a stiskl kartu takovou silou, až se ohnula.

Mluvil o Vyjednáváči. Město hříchu chovalo všechny své legendy v posvátné úctě a tahle byla ta nejstarší a nejslavnější ze všech: potulný Ďábel ochotný obchodovat s čímkoli. Bryce byl tou historikou posedlý už rok, od té doby, kdy Rebecca onemocněla. Její stav se navzdory všem snahám – etickým i bezohledným – nelepšil a Bryce byl přesvědčený, že její poslední nadějí na uzdravení je Vyjednávčova moc. Právě proto zavraždil všechny ty lidi v St. Morse. Byl to jeho zoufalý, nemilosrdný pokus upoutat Vyjednávčovu pozornost.

Prodám vlastní duši, pokud to bude nutné, svěřil se jednou Harveymu. To bylo v době, kdy jeho úsměvy nevypadaly jako úšklebky a kdy se víc podobal chlapci, kterého Harvey miloval – byla to jeho laskavější verze, ta, již se nedokázal vzdát. Sice to nikdy

nevyslovil nahlas, ale věřil, že Bryce svou duši ztratil už v okamžiku, kdy vymyslel tento odporný plán.

Všichni ji ztratili.

Snažil se Bryceova slova ignorovat. Podle legendy si Vyjednávач sám vybíral, koho osloví. Přímo se dal přivolat pouze chaosem.

Bryce by se přece nepokusil o něco tak strašného, namlouval si dříve.

Jenže to udělal a od té noci v St. Morse bylo celé New Reynes v plamenech. Zjizvení, největší gang zpustlé Severní strany, se zhroutili, když jejich lorda popravili. Séance, nechvalně proslulá vražedkyně Kancléře Malcolma Sempera, se ukázala být posledním žijícím Mizérem a k šoku celého města i sedmnáctiletou dívkou z internátní školy. Donna mafie Vianka Augustine byla zastřelena a její syn zvítězil ve volbách. Kasino Luckluster shořelo a spolu s ním padla i celá říše rodiny Torrenů.

Kvůli Bryceovi Město hříchu neupadlo jen v chaos – proměnilo se v peklo.

A nyní se Ďábel vrátil domů.

Harvey sice s Bryceovými plány pomáhal, ale pomyšlení na vše, co se událo – a co se teprve mělo odehrát –, ho naplňovalo hrůzou. Snažil se soustředit na lopatu, hlínu a hrob, na tuhle *jednu dobrou věc*, ale jeho duši tížily početné hříchy.

„Harvey,“ vyštěkl znovu Bryce. Nikdy nesnesl, když ho někdo ignoroval.

Harvey si povzdechl. „Jak si můžeš být jistý, že je Vyjednávач v New Reynes?“

„Už jsem ti to řekl. Cítím to.“

V tu chvíli déšť zesílil, přešel z mrholení v průtrž mračen. Harveymu se na bledou pleť přilepily hnědé kudrlinky a musel si z očí otírat vodu.

„Proč za mnou ještě nepřišel?“ zachraptěl Bryce a ruce, jimiž svíral deštník, se mu roztráslly. „To já jsem ho přivolał. Zasloužím si svůj obchod.“

„Legendy nikdy nezmiňovaly, jestli je dochvilný,“ podotkl Harvey a hodil do jámy další lopatu bahna.

Bryce sevřel rty do tenké linky. Dotrmácel se k hrobu. Hlína už zakrývala celé tělo, ale jáma byla zaplněná jen z poloviny. „To stačí. Měli bychom se vrátit.“

„Klidně jdi. Já to dodělám,“ pověděl mu Harvey.

Bryce přikývl a nervózně promnul kartu v ruce. Právě v těchto okamžicích, kdy vypadal tak mladý a zranitelný, pro něj měl Harvey největší slabost. Bryce Balfour sice možná ztratil duši, ale Harvey se stále držel naděje, že by ji mohl znovu najít. Že by ji on sám mohl najít.

„Kašlu na to,“ zamumlal. „Půjdu s tebou.“

Hodil si lopatu na rameno, odříkal poslední modlitbu pro Jaca Mardlina a jeho nedokončený neoznačený hrob a následoval svého přítele domů.

KOUZELNÍK

„Pokud chcete, klidně o pověrách
Víry říkejte, že šíří strach. Ale
nepředstírejte, že nejsou pravdivé.“

*Přízrak. „Svoboda, Rovnost a Víra.“
Zrádcův tribunál
26. února 8*

LOLA

Lola Sanguick kráčela po ulici Posvátných hrobek a nesla kožený kufřík nacpaný novinami. Pod očima měla temné kruhy, suvenýr z bezesných nocí strávených s uchem přilepeným k rádiu. V uplynulém týdnu se všichni, které znala, zatarasili doma. Tlachali, pili, truchlili a brečeli, ale nikdo – *nikdo* – nemlčel a nevěnoval pozornost temným předzvěstem toho, co skutečně hrozilo Městu hříchu.

Lola občas měla dojem, že je jediná, kdo si jich všímá.

Ulice Posvátných hrobek byla strašidelným srdcem Starého města, historické čtvrti Severní strany protkané klikatými uličkami a poseté kostelními věžemi, které ji uvrhaly do věčného děsivého stínu. Newreyneské pověry tu vesele vzkvétaly: zlověstné cinkání zvonků Víry, železné kované brány a gotické vížky čnící k obloze jako zuby. Jako by tato ulice byla navržena tak, aby i z úst nevěřících vymámila vyděšenou modlitbu.

Lola ze sebe setřásla husí kůži a otevřela dveře kanceláře, až nad nimi tiše zacinkal zvoneček.

U prahu sice ležela rohožka s nápisem „Vítejte“, ale zjevně sem mnoho návštěvníků nechodilo. Na všech površích se držel prach, vzduch byl zatuchlý, okna zatlučená a závěsy zatažené. Lola by si myslela, že je kancelář opuštěná, nebýt ženy krčící se nad svou prací.

Byla to hezká žena středního věku s hnědým copem do pasu a obrovským dřevěným Krédem zavěšeným na krku – se symbolem Víry podobným písmenu „T“ s kroužkem u paty. Když mrkla,

Lola na jejích víčkách spatřila vytetované černé oči, jako by mohla vidět i se zavřenýma očima.

Lola ji ještě nikdy nepotkala. Pod jejím chladným upřeným pohledem jí po zádech přeběhl mráz.

„Proč jste tady?“ zeptala se ta žena místo pozdravu.

Protože mě nikdo jiný nechce vyslechnout, pomyslela si Lola hořce.

Tohle ale neřekla, aby nezněla paranoidně. Nenáviděla, když ji někdo nazval paranoidní, a právě tohle slovo – ospale vyřčené to ráno její napůl probuzenou přítelkyní, které se pokusila vysvětlit své obavy – ji pohnalo, aby z tajného zákoutí ve skříni vytáhla kufřík a zlostně došla až sem.

Domnívala se, že je chytrá, protože si všímala detailů, které jiní přehlédli. Třeba když na dně rodinného odpadkového koše našla zahrabané zakrvácené kapesníky necelý týden předtím, než jejich otec zemřel na zápal plic. Nebo když si její nejstarší bratr přestal kupovat papír do psacího stroje a Lola o měsíc později zjistila, že ho vyhodili z univerzity. Nebo když se prudké výkyvy nálad a vztek jiného jejího bratra proměnily v ticho, než jejich rodinu nadobro opustil.

I nyní se objevila varovná znamení, ale její přátelé si tragické městské legendy přikrášlovali natolik, že nechápali, kam jejich příběh směřuje.

Šestadvacet let po masakru tyranské vládnoucí třídy se vynořil živý Mizér.

Mizér, který navázal vztah s výrobcem orbů. Předci obou z nich kdysi bok po boku vládli světu.

Ti dva společně zavraždili muže, jenž zahájil Revoluci.

Navíc spáchali bezpočet dalších zločinů proti Republice a stýkali se s tou nejhorší špínou.

A k tomu přišly volby, které i široká veřejnost považovala za zkorumpované. A vražedné běsnění prokletého, člověka s talentem, který se mizérští králové kdysi snažili vymýtit. A ty oběti – tolik, příliš mnoho mrtvých.

Město hříchu čekalo zúčtování – a i kdyby nepřišlo v podobě revoluce nebo války, stejně přinese násilí. Lola nebyla paranoidní, když si všímala varovných znamení, byla jen dost chytrá, aby je postřehla.

Mnohé odpovědi jí však stále unikaly, a právě proto se zatoula tak hluboko do Starého města, aby je získala. Teď ji přátelé považují za pomatenou, ale až přijde zúčtování, možná budou tyhle odpovědi potřebovat. Budou potřebovat všechny dostupné zbraně.

Rozhodla se, že té ženě nebude vysvětlovat, proč tu je, raději jí to ukáže. Práskla kufříkem na její stůl a otevřela ho. Vytáhla z něj stohy novin a výstřižků. Mnohé pocházely ze *Zločinů a epoch*, včetně úvodníků porovnávajících nedávné nepokoje v New Reynes s takzvanou Velkou pouliční válkou, která se odehrála před devatenácti lety za zlatého věku zločinu na Severní straně. Jiné pocházely přímo z doby Velké pouliční války, z historických výtisků, které Lola ukradla z Národní knihovny. Mezi nimi byly také výtisky *Jejích zapomenutých historek* pocházející přímo z této kanceláře. Lolino jednoduché a úhledné písmo vyvedené ostře červeným inkoustem se klikatilo v mezerách a po všech okrajích.

„Jak...“ začala žena a Lola se připravila na to slovo, které nenáviděla, „... horlivé.“

„Ano, takže, mám spoustu otázek,“ prohlásila Lola, mírně rozčilená a také trochu hrdá. „A myslím, že jste jediný člověk, který na ně může odpovědět.“

„Proč já?“ zeptala se Zula a svrátila čelo.

Protože Zula Slyk nebyla jen vydavatelkou *Jejích zapomenutých historek*, jediných novin, jimž Lola věřila, ale také posledním žijícím členem Pseudonymů, skupiny anonymních novinářů, kteří uměli vyhrabat tajemství tak strašlivá, že se je snažilo pohřbit dokonce i Město hříchu.

„Protože jste byla přítelkyní Lourdes Alfero,“ odpověděla Lola. Ennina adoptivní matka psávala pro Zuliny noviny. „A já jsem přítelkyně její dcery.“

Zjevně to bylo dostatečné vysvětlení, Zula se totiž předklonila a začala procházet Lolinu chabou sbírku zahozené historie.

„Co všechno už víš?“ zeptala se jí Zula. Pronesla ta slova vážně jako lékař vyptávající se, jak daleko pokročily příznaky její choroby.

„Vím...“ Lole se hlas zadrhl v hrdle. Zula sice trávila své dny u prázdného stolu, podezřívala každého návštěvníka a tvář měla hluboce zbrázděnou vráskami z neustálého mračení a starostí, ale Lola si nikdy dřív tolik nepřála udělat na někoho dojem.

Zula ji nenazve paranoidní.

Horečnatě listovala výstřižky, dokud nenarazila na stránku vytrženou z knihy, a pak namířila roztřesený prst na zvýrazněné jméno. „Ennino skutečné pokrevní jméno je Scordata. Zjistila jsem, že před Revolucí byli Scordatové tady v Reynes nižší šlechtickou rodinou. A vím, že to jméno pochází od jejího otce. Byl to Mizér, po němž zdělila pokrevní talent.“

Lola byla krvesledovačka, dokázala přechíst talenty jiných lidí a odhalit, po kterém rodiči je zdělili. Talenty byly ošemetná záležitost: každý člověk se rodil se dvěma. Tomu silnějšímu se říkalo pokrevní talent a tomu slabšímu odvislý. Existovaly nejrůznější druhy dědičných schopností, od těch obyčejných, jako je tanec – Lolín vlastní odvislý talent –, až po dovednosti, které by se daly označit za magii.

Rodiče předávali pouze svůj pokrevní talent a náhoda rozhodovala, který talent dítě zdědí jako pokrevní a který jako odvislý. Lola byla ze svých sourozenců jedinou silnou krvesledovačkou.

Neměla však jen skvělé vrozené schopnosti – byla opravdu dobrá a díky studiu zjistila mnohem více informací, než kolik získala pomocí talentu. Bez toho by Lola o Ennině předcích nikdy nezjistila tolik. Teď ale potřebovala Zule ukázat, co všechno v sobě má.

„Takže toho vím hodně, ale stále mám otázky,“ pokračovala Lola a snažila se znít sebevědomě. „Celou rodinu Scordatových

údajně vyvraždili přinejmenším devět let před Enniným narozením. Takže kdo byl jejím otcem? Nějaký parchant?“ Žádné jiné řešení Lolu nenapadalo, ale Mizéri si pečlivě vedli záznamy a registrovali všechny talenty. Nebylo to pravděpodobné.

„Pomohlo ti štěstí,“ pronesla Zula bezvýrazně, „ale je to slepá ulička. Když budeš uvažovat takhle, nic dalšího nezjistíš.“

Loliny bledé pihovaté tváře zčervenaly. „Taky vím, že její matkou byla Gabrielle Dondelair.“ Během Velké pouliční války byla Gabrielle slavná kriminálnice a sympatizantka Mizérů, což ji stálo život.

„No, očividně víš všechno. Takže mě nepotřebuješ.“

Zula byla přesně tak nepřijemná, jak ji Enne popisovala. Lola tenké papíry sevřela tak silně, až se potrhaly.

„Potřebuju vás,“ řekla zoufale. „Musím znát odpovědi. Jak se Enninu otci podařilo přežít Revoluční? Proč Enne skončila v rukou ilegální novinářky, která ji vychovala v utajení stovky mil od New Reynes? Proč Lourdes Alfero poslala Enne právě do toho města, od něhož ji tak dlouho držela co nejdál? A navíc za výrobcem orbů, přestože spojení s ním vypadá tak... ztracující? Mám pocit, že kolem odpovědí kroužím už celé měsíce, ale nedaří se mi...“

„Vypadni,“ vyštěkla Zula a zavřela oči, takže na Lolu slepě zíraly ty vytetované na jejích víčkách.

Lolino sebevědomí se potrhlo ještě snáz než její papíry. „Já – já chci jen...“

„Ne, nechceš. Tohle nechceš.“

Popravdě, Lola Sanguick nikdy nic z toho nechtěla. Nechtěla pracovat pro Cech sirotků, ale ta zločinecká pracovní agentura jí nabídla mlhavou šanci najít jejího posledního živícího bratra, když ji všechno ostatní zklamalo. Nechtěla přísahat Enne se skleněným střepem přitisknutým k hrdlu. Nechtěla se ocitnout v srdci další pouliční války, tragické legendy, pro niž byli všichni její přátelé patrně ochotní zemřít.

No, ona jim to nedovolí.

Lola vytáhla z kapsy kartu a hodila ji na stůl, takže na obě podezřívavě hleděla kresba Poustevníka.

Zula zbledla jako stěna. Úkosem – a téměř nepostřehnutelně – pohlédla na stoh papírů vedle sebe a Lolu napadlo, jestli se pod ním neskrývá další taková karta, také se zlatým rubem místo stříbrného. Zula znala mnoho tajemství města; možná patřila i mezi hráče.

Lola na ni přitlačila ještě víc. „Ať už je to jakákoli hra, ať už je Bryce Balfour cokoli...“ navzdory Bryceově ukázce moci v St. Morse Lola stále nedokázala uvěřit, že prokletí existují, „... je jedno, jestli to chci, nebo ne. Už jsem v tom až po uši.“

Zula si ji téměř soucitně změřila pohledem od hlavy až k patě. Lola se snažila nestydlit. Pokud chtěla vypadat sebevědomě, měla se podle toho obléknout. Pepitové kalhoty ale měla pomačkané a u kotníku roztržené, vlasy nabarvené na rudo odrostlé, takže u kořínků prosvítala její přirozená světle zrzavá barva, a pod očima měla temné kruhy. K tomu všemu mávala pomatenými poznámkami a výstřižky. Lola tu noc, kdy se v St. Morse všechno seběhlo, ani nezvedla zbraň, a přesto vypadala jako jedna z nešťastných obětí.

Nakonec Zula promluvila. „Byla jsem s Lourdes Alfero nedlouho poté, co obdržela tu samou kartu, Poustevníka. Bylo to varování od Stínové hry. Jenže tato karta je zlatá. Očividně je určená k něčemu jinému.“ Zulin výraz poprvé změkl. „Trochu mi ji připomínáš. Tichá. Tvrdohlavá. My tři patříme k lidem, jejichž údělem je po utichnutí násilí vyprávět, co se událo.“

Kdyby to byla pravda, Lourdes Alfero by tu stále byla a Zula by nebyla posledním žijícím Pseudonymem.

„Nemám pro tebe odpovědi,“ pověděla jí Zula, „takže zrovna tak můžeš...“

„Chci pro vás pracovat,“ vyhrkla Lola. „Naučte mě to. Dovolte mi vám dokázat, že mi můžete důvěřovat.“

Zula zavrtěla hlavou. „S důvěrou to nemá mnoho společného. Znám odpovědi, které hledáš, ale nesmím vyslovit pravdu. Takhle si to vyžádal.“

Zulina slova Lole vířila v hlavě. Někdo uzavřel dohodu, aby zakryl pravdu? Jen Vyjednáváč dokáže něco utajit tak, aby ta slova nemohla být ani vyřčena. Tohle potvrdilo Lolino instinktivní podezření, že pravda je velice cenná a že ji musí odhalit. Za každou cenu.

„Na tom mi nezáleží. Dovolte mi zůstat,“ naléhala Lola.

Zula posbírala Loliny papíry a naskládala je zpět do kufříku. „Nechceš tady pracovat. Noviny už stejně moc dlouho vycházet nebudou. Když jsou Vianka Augustine i Warner Prescott mrtví, zbytky monarchistické strany se nejspíš rozpustí. Kancléřka Fenice se o to určitě postará.“

„Ale já to chci,“ oponovala Lola.

Zule blýsklo v očích. „Všichni jsou mrtví. Úplně všichni kromě mě. Toho by ses chtěla stát součástí?“

Lola vůbec netoužila zemřít, ale začínala být zoufalá. Ta tajemství jí nepřipadala jako střípky minulosti, které by mohla ignorovat. Připadala jí *důležitá*. Lola se toho možná nechtěla účastnit, ale Enne stále byla její nejlepší kamarádka. A když se nyní celý svět dozvěděl, že známá kriminálnice Séance je ve skutečnosti Mizér, všichni ji budou považovat za hrozbu. Kdyby rozpletla záhadu obklopující Enninu minulost, možná by to mohla změnit.

„Ne, nepřeju si umřít,“ odpověděla Lola. „Ráda bych ale dokončila to, co Pseudonymové začali.“

Zula si odfrkla. „Neurážej památku mých přátel. Nic z tohohle si nepřáli.“

Lole v mysli vytanula tvář Jaca Mardlina s jeho směšnými falešnými brýlemi a doličky na tvářích. Vzpomínka na něj po sobě zanechala surovou a bolavou ránu v jejím srdci, jako by si do něj zabodla nůž z vlastní sbírky. Jeho smrt možná byla nešťastnou nehodou, ale zemřel jako legenda. Dostal přesně to, co chtěl. A Lola nikdy v životě nepochopí, jak by ji to mělo utěšit.

Lola otevřela pusku, aby se omluvila, že Zulu obtěžovala, aby se vrátila ke své přítelkyni Tock, která byla nejspíš stále v posteli a čekala na ni, ale pak jí Zula vrátila její kartu.

„Jsi připravená pro to umřít?“ zeptala se hlasem prodchnutým ostražitostí, křehké ruce se jí třásly, jak natahovala paži. Lola si uvědomila, že Zula krutost nepoužívá proto, aby ostatní zraňovala – snaží se jí odradit každého, kdo se odváží dostat příliš blízko. Zamyká se ve své kanceláři, píše, pozoruje a čeká na den, kdy si vůdce Republiky přijde pro její práci a pak pro její hlavu.

„Ano,“ odpověděla Lola a vyděsilo ji, že to nebyla lež. Možná to znamenalo, že není o nic lepší než její přátelé, ale na rozdíl od nich Lola nehodlala svůj život zahodit, aby se stala legendou – byla ochotná zemřít, aby ty legendy neskončily.

„V tom případě se za mnou vrať, až najdeš následující odpověď,“ řekla Zula a s definitivním klapnutím zavřela Lolin kufřík. „Můžeš být mou chráněnkou, malou Lourdes, až odhalíš pravé jméno Lourdes Alfero.“

ENNE

Enne Scordata to odpoledne zemřela čtyřikrát.

Poprvé jí mezi žebra zabodli nůž. Pak do druhého boku. Střela z pistole ji zasáhla do spánku. A naposled ji kolem krku chytila paže a zkroutila se, až jí zlomila vaz.

„Váháš,“ zasyčela Grace Watson dřepící vedle Enne, která prskala s tváří přitisknutou ke koberci z umělé kožešiny položenému na podlaze prázdné učebny Internátní školy madam Faustingové. Nyní tu žila skupina dívek, ale ani zdaleka to nebyly studentky.

„Neváhám.“ Enne se překulila na záda a prudce oddechovala, zatímco Roy Pritchard od ní couval a tvářil se omluvně za to, že ji srazil k zemi. Neměl by toho litovat, pomyslela si Enne. To ona dělala chyby, a když se svět dozvěděl to, co se zoufale snažila utajit, už si žádné chyby nemohla dovolit.

„Skutečně váháš,“ pověděl jí Roy. „Pokud chceš odzbrojit...“

„Instruktorka jsem já. Ty drž jazyk za zuby,“ utrhla se na něj Grace.

Roy se na ni zaškaredil, ale byl pohledný, i když se zlobil. Před dvěma měsíci se díky dokonalé čelisti a hladké pleti ocitl na propagačních plakátech bílých bot, dokud se ho kapitán Jamison Hector nepokusil zabít za to, že chtěl vyzradit pravdu o utajované operaci. Nyní Roy zůstával svěřencem Duší, něčím na pomezí vězně a spojence. Přinejmenším Enne ho ráda považovala za spojence. Od událostí v St. Morse jich měla velice málo.

Právě proto, přestože ji vše bolelo a byla celá zpocená, vstala a zaujala bojovný postoj. „Znovu,“ nařídila.

V rohu místnosti se Lola Sanguick zamračila a položila si výstisk *Zločinů a epoch* do klína. Na titulní stránce se šklebily fotografie Enne a mrtvé královny Marcelline. Článek pod nimi se marně snažil dělat závěry o Ennině původu z totožné světlé pleti a kaštanových vlasů. Tím však veškeré podobnosti mezi nimi končily, neboť Enniny jemné rysy se královnině přísné tváři ani vzdáleně nepodobaly.

Enne však ten článek přesto vystrašil. Veřejnost už hledala jakékoli spojitosti mezi ní a ženou, kterou popravili.

„Pokud dorazí armáda bílých bot, aby tě doprovodila na šibenici,“ prohlásila morbidně Lola, „nijak ti nepomůže, když budeš znát deset způsobů, jak odzbrojit jednoho útočníka.“

„Znovu,“ zopakovala Enne a nevšímala si jí.

Roy pohledem požádal Grace o svolení, ta přikývla a ustoupila. Povzděchl si a zvedl svůj nůž opatřený chráničem.

Při pohledu na matný lesk kovu Enne přeběhl mráz po zádech a v mysli se jí vynořila nechtěná vzpomínka. Lesklý revolver, který v kasinu St. Morse namířila na Jaca. Zvuk výstřelu. Okamžik, kdy se naposled roztřeseně nadechl.

To je v pohodě, řekl jí. Už jsem se vyhrabal z horšího.

Roy se vrhl dopředu a nůž namířil Enne na podbřišek. Ta byla duchem nepřítomná a zareagovala o zlomek vteřiny později. Než ho mohla odzbrojit, strčil ji ramenem do břicha, až bolestně dopadla na záda a vyrazila si dech.

Grace se nad ní tyčila a tvářila se nezaujatě. Tucty naostřených Kréd na jejím krku zacinkaly o sebe, když si založila ruce. Grace je nosila, přestože nebyla věřící – prostě se jí líbily znesvěcené děsivé věci. Enne se při pohledu na ně ušklíbla. Jac také nosil Krédo. Pro něj to však nebyla jen ozdoba.

„Vycvičila jsem tě líp,“ řekla Grace. Grace sice v Ennině gangu Duší pracovala jako druhá zástupkyně a čítač, ale nikdy se

nezbavila aury zabijáka. Nebo možná vypadala hrozivě kvůli své volbě oblečení: nosila krajkové korzety, podobně jako vojáci nosí neprůstřelné vesty.

Enne se snažila popadnout dech. „Roy je o čtrnáct palců vyšší než...”

„Rakev bys dostala stejně velkou,” odsekla zuřivě Grace.

Enne se mračila, když se škrábala na nohy. Všechno ji bolelo – nejen z výcviku, ale i z nedostatku spánku. Každou noc ležela sama v posteli a mysl jí přehrávala děsivé záblesky událostí uplynulého týdne. Měla pocit, jako by se prach a hrůza z toho, co se odehrálo, usadily a celou ji pokryly a dusily. Kdykoli znovu prožila Jacovu smrt a vlastní bezmoc, když ji omerta Vianky Augustine přinutila stisknout spoušť, zpotila se tak moc, až měla povlečení celé mokré. Pokaždé, když slyšela přízračné ozvěny hlasu Jonáše Makabejského, lorda Zjizvených, který s posledním dechem vyzradil, že Enne je Mizér, musela zabořit obličej do polštáře.

Před šestadvaceti lety, během Revoluce, nebyla tyranská vládnoucí třída Mizérů jen svržena – byla vyhlazena. Nezáleželo na tom, že Enne nikdy nenazvali královnou, ani na tom, že se o svých skutečných talentech dozvěděla teprve před pěti měsíci; vůbec neměla existovat. A pro takzvané parukáře, kteří nyní vládli Republice, představovala její přítomnost hrozbu.

Enne neměla dojem, že by mohla kohokoli ohrozit, když o samotě plakala ve svém pokoji a hroutila se ve chvíli, kdy potřebovala sílit – nejen kvůli sobě samé, ale i kvůli všem, na nichž jí záleželo a jež by odsoudili za pouhou známost s ní, kdyby je všechny zadrželi.

Enne znovu zaujala bojovný postoj, ale Lola vstala a přešla mezi ni a Roye. „Dost,” zafuněla. „K čemu je to dobré?”

„Nemůžu prostě jen čekat a nic nedělat,” řekla roztřeseně Enne.

„Já bych řekla, že cvičení proto, abys zapoměla na své problémy, nicnedělání je,” odvětila Lola suše. „Mohly bychom si o tom promluvit. To, že tě svět označil za nebezpečnou, ještě neznamená, že musíš jeho očekávání splnit.”

Enne se málem zasmála. O své identitě nikdy nemohla nijak zvlášť rozhodovat. Doma v Bellamy byla kvůli Lourdesinu talentu ochránkyní oddělenou od zbytku světa, protloukala se životem přehlížená a odstrkovaná, jako zvadlá květinka postrádající slunce. V New Reynes Vianka Augustine využila Enninu bezradnost a vytvořila z ní Séance. Enne nikdy ani nenapadlo, že by to s její totožností Mizéra mohlo být jinak.

Mohla by ji odmítnout. Mohla by ukonejšit obavy veřejnosti tím, že by se proměnila v zosobnění nevinnosti. Docela nedávno jím byla – ztracená školačka ve špičatých botách na podpatku a s perlami na krku roztřesená nervozitou, zatímco zírala na zakouřený, hrozivý horizont Města hříchu a v ruce svírala turistického průvodce.

Nebylo by to těžké. Navzdory všemu, co se událo, jí ta naivní dívka nepřípadala nijak vzdálená.

Hrozilo, že Enne přemůžou emoce. Tohle uměla opravdu skvěle – prakticky okamžitě propuknout v pláč. Je skutečně smrtelnou hrozbou.

„Já tohle nechci,“ řekla přiškrceně a potlačovala slzy.

Lolin výraz zjemněl.

„Ale jak bych mohla...“

Než mohla Enne domluvit, někdo zaklepal na dveře. Byla to Charlotte, jedna z dalších čítačů Ennina neuspořádaného gangu finančně smýšlejících dívek. A za ní stála Mansi Balay. Mansi bývala Leviho chráněnka a krupíérka, dokud od Železných neutekla a nepřipojila se ke Zjizveným. Černé vlasy, které měla stažené do drdolu, byly umaštěné a nemyté a s černými kruhy pod očima vypadala na mnohem víc než svých čtrnáct let.

Enne se napnula. Umístění úkrytu Duší bylo tajné. „Jak jsi tohle místo našla?“ zeptala se a rychle si z hlasu vyhnala všechny známky slabosti.

„Myslíš, že Jonáš nevěděl, kde jste se zabydlely?“ odpověděla Mansi.

Samozřejmě že to lord Zjizvených věděl. Enne si vzpomněla na jeho kancelář zaplněnou kartotékami. Každá složka v nich patřila jinému občanu New Reynes. Jonáš se chlubil tím, že ví všechno.

Enne se posadila do jednoho z křesel v koutu učebny a kývla na Mansi, aby se k ní připojila. Mansi si zmateně prohlížela výzdobu – polštářky s korálky, odhozené lahvičky od laků na nehty a všechny odstíny pastelových barev. Vůbec to nevypadalo jako velitelství gangu, ale Enne svým Duším ani přátelům nikdy nemusela nic dokazovat. Nyní na sobě měla světle růžové body z doby, kdy vystupovala s akrobatickou skupinou v St. Morse, obličej měla zarudlý a zpocený a fialové duhovky odhalené. Měla dojem, že by měla vypadat jako někdo jiný. Jako někdo, kým neuměla být a možná to nebude umět nikdy.

Dáma nikdy neprozrazuje své emoce. To pravila Lourdesina pravidla etikety – a jak Enne zjistila, to samé říkala pouliční pravidla Severní strany. Přinutila se tvářit neutrálně.

„Nebyla jsem Jonášova první ani druhá zástupkyně, ani nikdo důležitý,“ začala Mansi. „Ale byla jsem jediná, kdo věděl, co jsi zač.“ Když Enne poprvé přijela do New Reynes, byla ztracená. Měla v ruce jen Lourdesin úkol – najít muže jménem Levi Glaisyer. Mansi potkala hned první den, takže ta od samého začátku znala útržky pravdy o Ennině minulosti.

„Dokud to Jonáš nevykřičel do celého města,“ podotkla Enne ponuře. Enne Jonáše nakrátko téměř považovala za přítele, a tak, přestože její tajemství vyzradil v zoufalé snaze zmírnit svůj trest smrti, jeho zrada stále bolela.

Mansi se nervózně zavrtěla, jako by si uvědomila, že se stala podezřelou vetřelkyní obklopenou Enninými věrnými – mezi které patřil i svalnatý hrubián a děsivá dívka připomínající sekáček na maso. „Než Jonáše popravili, poslal mi vzkaz a chtěl, abych ti ho předala.“

„Byl to nůž do zad ovázaný mašlí?“ ušklíbla se Grace. Enne se jí varovně podívala do očí, ale Grace si založila ruce na hrudníku

na hrudníku. „Co je? Nemusel tě zradit. Jeho osud byl už tak zpečetěný.“ Začala si z nehtů odlupovat černý lak. „Jsem ráda, že ho pověsili.“

„Jak soucitné,“ zamumlal Roy.

„Už to děláš zase,“ pronesla Grace a svraštila obočí – ale na rtech ji hrál úsměv.

„Co?“

„Mluvíš. Hezčí kluci mají být vidět, ne slyšet.“

Zatímco si Roy mnul spánky, Enne si odkašlala a otočila se zpět k Mansi. „Poslechneme si ten vzkaz.“

Zjizvená si sáhla do kapsy a vytáhla špinavý útržek látky. Enne si s mírným odporem uvědomila, že to je nejspíš cár Jonášova trička, které měl na sobě v cele. Enne ho přijala a rozvinula, takže odkryla slova hrubě napsaná něčím, co připomínalo bláto nebo krev.

Slonovinová je mrtvá.

Grace, která Enne nakukovala přes rameno, se ušklíbla. „Chceš říct, že ji zabil Štěně?“ Slonovinová byla nechvalně proslulým lordem čtvrtého gangu New Reynes: Hrdliček, uzavřené skupiny cvičených zabijáků. Levi ji před týdnem střelil v St. Morse při konfrontaci s jejím gangem a Jonášem. Nikdy ale neřekl, že by mu ta rána připadala smrtelná.

„Hrdličky Jonáše vydaly bílým botám,“ řekla Enne. „Takže byl s nimi. Mohl ji vidět umřít.“

„Ale co to pro nás znamená, pokud je mrtvá?“ zeptal se Roy.

Enne chtěla položit tu samou otázku. Před dvěma měsíci čtyři gangy a Cech sirotků spojily síly, aby ovládly Severní stranu a vytlačily bílé boty i parukáře na jižní břeh řeky Brint. Poté ale Severní strana padla. V ulicích hlídkovala milice s automatickými puškami přehozenými přes rameno, kontrolovala doklady a vymáhala dodržování zákazu vycházení. Když nyní dva gangy zůstaly bez lorda, neměly nejmenší naději dobýt město zpět.

Chtěla by to probrat s Levim, který pro ni byl v New Reynes vždy oporou. Jenže poté, co ji Vianka přinutila zabít Jaca, jí Levi nedokázal pohlédnout do očí. Ani Enne se na sebe nemohla podívat do zrcadla.

Přesto se musela rozhodnout.

„Potřebuju si se svými společníky promluvit v soukromí,“ řekla Zjizvené. Pak vyklouzla na chodbu a Lola, Grace a Roy ji následovali.

„Nezáleží na tom, co se stalo Slonovinové,“ řekla rychle Lola. „Nemusíš Zjizveným pomáhat. Nemusíš ani *hnout prstem*.“

„Celý svět spekuluje o tom, jestli chce Enne svrhnout vládu, a ty navrhuješ, abychom jim to prostě dovolili?“ opáčila Grace a zavrtěla hlavou. „Ne. Enne musí učinit prohlášení.“

Enne se z Graciných slov zatočila hlava. Ještě před několika měsíci se starala jen o to, aby dokončila internátní školu.

„Ale jaké prohlášení by to mělo být?“ zeptala se otupěle.

„Měla bys objasnit, jaký Mizér jsi,“ odpověděla věcně Grace. „Jsi jeden z těch tyranů, kteří u čaje popravují své poddané?“

Enne se zamračila. „Doufám, že ne.“

„Jsi bohabojná princezna? Někdo zbožný, komu by se o zradě ani *nezdálo*?“

„No,“ řekla Enne a hrdlo se jí stáhlo, když si vzpomněla, že už jí připisují vraždu bývalého Kancléře, „na to už je trochu pozdě.“

„Město nebude čekat, až se rozhodneš,“ naléhala Grace.

Enne zavřela oči. Vrátila se jí další vzpomínka na party v St. Morse, na stovku lidí, které Bryce Balfour zavraždil v plesovém sále. V uších jí stále zněl jejich křik. „Já jen...“ Zachvěla se. „Je to teprve týden.“

„Každý den vycházejí další noviny,“ podotkla Grace.

„Aby bylo jasno,“ řekl Roy a odkašlal si. „Nemyslím si, že jsi tyran, Enne.“

„Páni, a dáš jí k těm srdceryvným komplimentům i kytku?“ vyštěkla Grace.

„Dost,“ vzkypěla Lola. Chytila Enne za obě ramena. „Enne, můžeš se vrátit dovnitř a poslat Mansi pryč bez ohledu na to, co skutečně chce. A my budeme moc v klidu vymyslet, co pro nás všechny tvůj talent znamená. Stále toho ještě musíme hodně odhalit, nevíme toho dost. Nebylo by moudré jednat už teď.“

Enne přikývla. Lolina slova jí pomohla se uklidnit. Uhladila si vlasy, které se jí uvolnily z baletního drdolu, a vstoupila zpět do učebny. Než stihla promluvit, Mansi vyhrkla: „Ať už se chystáš říct cokoli, počkej. Zjizvení mají potíže celou tu dobu, co je Severní strana zavřená. Je nás skoro dvě stě, ale našeho lorda popravili a náš zástupce zemřel během boje v St. Morse. Jsme na dně. Polovina z nás je zraněná a...“ Mansi polkla. „Před uzávěrou, když ještě Severní stranu ovládaly gangy, jsme na tom byli dobře. Myslíme si, že když je teď Slonovinová pryč, můžeme to získat zpátky.“

Enne ji zvědavě pobídla: „Co tím myslíš?“

„I Hrdličky jsou teď bez lorda,“ řekla Mansi. „Všichni Zjizvení souhlasí. Chceme, aby se Severní strana opět sjednotila. A když přijmeš i Hrdličky, mohli bychom se spojit pod jedním lordem.“

Enne zavrávala a musela se chytit opěrky jednoho z křesel, aby udržela rovnováhu. „To je... docela návrh.“ Lola se za ní zachmuřila. „A co Železní?“

„Přece s Levim spolupracujete, ne?“ zeptala se Mansi se svraštělým obočím.

„To ano,“ připustila Enne, ale nebyla si jistá, jestli to není lež. Doufala, že není. „Ale mohli jste oslovit jeho.“

„Jenže on není ty,“ namítla.

Enne se tak zaobírala obavami, jakou hrozbu představuje její talent, že vůbec nezvážila, že jí poskytuje i příležitost. Nezáleželo na tom, že se obléká jen do jemných šatů s volánky; mizérský talent jí mohl nabídnout moc, pokud si ji bude chtít vzít.

Přelétla pohledem své přátele, snažila se odhadnout jejich reakce. Lola vehementně zavrtěla hlavou, zatímco Grace se zazubila. Roy si rozpačitě vrazil ruce do kapes.

Enne se předklonila a chytila Mansi za obě ruce. Mansi měla dlouhé prsty, dobré pro karetní triky, s nehty okousanými do krve a hnědou kůží křížovanou typickými jizvami svého gangu.

„Byli by opravdu všichni Zjizvení ochotni mi přísahat?“ zeptala se Enne.

„Ano,“ odpověděla Mansi a napřímila se. „S radostí.“

Lola podrážděně zasténala. „Nemůžeš – nás je jenom devět a jich...“

„Pokud stmelíme Severní stranu, budeme mít páku. Mohli bychom si vyjednat milost. Krom toho...“ Enne se zahleděla z okna na rozlehlé opuštěné pozemky školy madam Faustingové. V chladném umírajícím vzduchu podzimu vypadaly pustě, neudržovaný kampus nijak neprozrazoval, že v něm potají přebývá skupinka dívek. „Je to velká škola.“

Enne nyní odpovědi viděla jasně. I kdyby se mohla vrátit k dívce, kterou bývala, tamta dívka byla slabá. A při setkání se zrudami v podobě Vianky Augustine, Sedrica Torrena a Bryce Balfoura dostala jednu nedocenitelnou lekci: Město hříchu bude slabost vždy využívat.

Neposlechne Lolin návrh, nebude předstírat nevinnost, aby ji parukáři nechali na pokoji. Neponechá svůj osud v rukou lidí, kteří by beztak chtěli její hlavu. Konečně získala jistou vládu nad vlastním životem a dobrovolně se jí nevzdá.

„Pokud se obklopíš dalšími zločinci,“ varovala ji Lola, „budeš jen hrát Kancléři do karet. To přece víš, že ano?“

Enne věděla, co riskuje, ale neměla před sebou žádnou bezpečnou volbu.

„Řekla jsi mi, abych zjistila, co můj talent znamená,“ pověděla Enne. „Udělala jsem to. Přijmeme Hrdličky. Sjednotíme Severní stranu. Donutíme Kancléře, aby s námi vyjednával. Už nebude rozhodovat za nás.“

„To je moje holka,“ řekla Grace s úšklebkem a šťouchla Lolu loktem do boku. Lola se místo odpovědi zamračila.

Enne Royovi vrátila tréninkový nůž. Zaujala bojový postoj. „Znovu,“ nařídila a až příliš dobře si uvědomovala, že ji Mansi sleduje. Sice tvrdila, že ostatní přesvědčí, aby ji následovali, ale Enne nechtěla, aby se k ní Zjizvení připojili ze zoufalství – chtěla jejich respekt.

Roy obezřetně střelil pohledem po Grace. „Nemyslím si, že...“

„Znovu,“ zopakovala Enne.

Povzdechl si a pozvedl čepel.

Enne v odlesku kovu stále viděla Jaca Mardlina. Možná to tak bude už navždy.

Jenže Enne ho nezabila – udělala to Vianka.

Donna sice byla po smrti, ale zbývaly tucty dalších nepřátel. A pokud Enne znovu zaváhá, mohl by příště zemřít kterýkoli z jejích přátel.

Rychle udeřila Roye do zápěstí, vytrhla mu nůž a přidržela mu ho u hrdla.

„Vyhrála jsem,“ hlesla.

LEVI

Levi Glaisyer se probudil pozdě a s kocovinou. Na odkládacím stole stála prázdná lahev od whisky přímo na obálce, kterou roztrhl včera v noci, když po práci – po snaze udržet své zbylé přátele naživu – už několik hodin nasával. Byl to jeho nový zvyk. Jakmile lorda Železných přestali potřebovat, stáhl se do své ložnice v renovovaném Královském muzeu umění a pil jako duha.

Chytil se jedné z železných tyčí rámu postele a vytáhl se do sedu. Hlava se mu roztočila jako kolo rulety.

„Včera v noci ti bylo zle,“ prozradila mu Tock Ridley. Seděla na hraně jeho stolu a na nohou měla své obvyklé vojenské boty. Byla stejně stará jako Levi, osmnáctiletá, se světle snědou pletí, výraznými křivkami a černými vlasy zastřiženými nerovnoměrně nakrátko. „Takhle tě ostatní Železní nesmějí vidět.“

Levi neodpověděl, jen mhouřil oči na paprsky světla pronikající závěsy.

„Posloucháš mě vůbec?“ zasyčela.

Když vstal z postele, zavrával, sklopil oči a zjistil, že má na sobě včerejší oblečení. Páchlo zvratky.

„Jsi neustále opilý.“

„Je to teprve týden.“ Jeden týden od St. Morse. Jeden týden od smrti jeho nejlepšího přítele. A protože Jacovo tělo skončilo v rukou Harveyho Gabbiana a Bryce Balfoura, nepřátel tak

nebezpečných, že se k nim nemohl ani přiblížit, nedostal Levi příležitost se pořádně rozloučit.

„To neznamená, že se můžeš uchlastat k smrti.“ Tock prudce otevřela zásuvky Leviho šatní skříně a prohrabovala se jimi, aby našla čisté oblečení. „Nemůžeš se zhroutit, když tu pořád jsou lidé, kteří se na tebe spoléhají.“

Levimu se v nitru probudil hněv přiřivený zbytkovým alkoholem. Takové proslovy už od ní slyšel dřív. „Nikdo jiný nedělá tolik, aby Železné udržel v bezpečí, a...“

„Neříkám, že ti na nich nezáleží.“ Tock mu hodila oblečení do náruče a nakrčila nos, když k ní zavanul jeho pach. „Říkám, že nepřemýšlíš. Nemůžeš prostě vypnout, Levi. Nepřestaneš být lorde, jakmile se za tebou zaklapnou dveře. Nemůžeš se utápět ve whiskey a dovolit, aby nás ostatní pověsili.“

Popadla obálku z odkládacího stolku a prázdnou lahev shodila na zem, kde se roztránila. Ten zvuk se mu v hlavě rozlehl tak bolestně, až zaklel.

Natáhl se pro obálku, ale ztratil rovnováhu a svalil se zpět na postel. Pamatoval si, že ten dopis otevřel, ale nevěděl, jestli ho četl. Když ho pozdě v noci přinesl soukromý posel, bylo už dlouho po pracovní době.

Tock z obálky vytrhla její obsah. „Levi,“ četla zostra. Pojal podezření, že zvyšuje hlas, jen aby ho rozbolela hlava. „Tohle by tě nemělo překvapovat – Kancléřka Fenice si přeje sejít se s tebou, Erienne Scordatou a Bryceem Balfourem.“

Levimu se zvedl žaludek. Tohle jen neočekával – *hrozil* se toho. Město hříchu bylo po událostech v St. Morse ve stejném šoku jako on sám. Jenže zločiny z té noci bylo nutné potrestat... a jejich zúčtování se přiblížilo.

„Toto není výhrůžka ani past,“ pokračovala ve čtení Tock, jako by pisatel předpověděl Leviho myšlenky. „Fenice si pouze přeje diskutovat o příměří a já bych tuto zprávu neodeslal, kdybych jí nevěřil. Obdobný vzkaz pošlou i Bryceovi a doufal jsem, že to

naším jménem sdělíš Séance. Všichni máte zítra v deset hodin dopoledne přijít do Kapitolu. Přijďte diskrétně a jednotlivě. Nedomáhu dostatečně vyjádřit svou naději, že se setkání zúčastníš. Se vši úctou, senátor Harrison Augustine.“ Tock se ušklíbla. „Vidím, že už se podepisuje jako *senátor*. Neplýtvá časem, že ne?“

Zbytky Leviho hněvu se rozplynuly a nahradila je provinilost. Nikdy v životě nedostal důležitější dopis a on si ani nepamatoval, že ho otevřel. Jeho nepřátelé nebudou čekat, až vystřízliví.

Zavřel oči a opřel se o Tock. „Nesnažím se uchlastat k smrti.“

„Vím, že ne,“ řekla mírně. Natáhla se k odkládacímu stolku a podala mu sklenici vody. Nejspíš mu ji tam dala už včera v noci, ale on ji ignoroval. „Nejsem tvoje zdravotní sestra. Jsem tvůj druhý zástupce.“

Levi se zhluboka nadechl. Když byl Jac pryč, Tock byla jeho první zástupkyní. Každý jiný gangster by si ten titul okamžitě nárokoval – stejně rychle, jako si ten svůj přivlastnil Harrison. Ale Tock nebyla jen jeho druhým zástupcem, byla jeho kamarádkou. A věděla, jak moc pro něj slova znamenají. Nedovolí, aby se na Jaca zapomnělo.

„Mrzí mě to,“ řekl jí. Ruka se mu třásla, když srkal vodu.

„To vím taky. Všechny nás to mrzí.“ Poklepala na dopis. „Takže, co s tím hodláš dělat? Dá se Harrisonovi věřit?“

Levi kdysi Harrisona Augustina, Viančina vyděděného syna, považoval za spojence. Možná jím stále byl. Sice zinscenoval atentát na svého politického oponenta – když spolu naposled mluvili v soukromí, chtěl, aby tu vraždu spáchal Levi –, ale také zabil svou matku a tím Leviho, Enne a Bryce osvobodil od její nezlomitelné omerty. Harrison mohl Leviho zradit v celé řadě případů... a Levi neměl žádný důvod věřit, že se teď obrátí proti němu.

„Myslím, že jo,“ odpověděl. „Ale s Fenice si nejsem tak jistý.“ Josephine Fenice se stala Kancléřkou před pěti měsíci, po smrti Malcolma Sempera, a Levi pochyboval, že by nově jmenovaná hlava státu chtěla, aby byl první rok její vlády pošpiněný skandálním bratříčkováním se zločinci.

„Ona by mohla plánovat past,“ řekla Tock.

„Harrison není naivní.“

„Lorda Zjizvených popravili před šesti dny. Čím se od něj ty, Enne nebo Bryce lišíte?“

„Poslední žijící Mizér. Výrobce orbů. Prokletý. Vzhledem k historii našich talentů bych řekl, že v tom je víc politických nuancí. Nejde jen o naše trestní rejstříky.“ Vláda ráda předstírala, že brutálita Revoluce už skončila; nepopraví je všechny – ne tak rychle, ne okamžitě. Ale i tak to bylo riziko.

Ještě chvíli o tom dumal a pak řekl: „Půjdemě.“

Tock našpulila rty, očividně potlačovala své typické nutkání vzdorovat. „Budeš to muset říct Enne.“

Leviho odhodlání povadlo. Dříve by řekl, že on a Enne jsou partneři, že se bok po boku mohou utkat s celým městem a pokaždé zvítězit. Jenže Enne zabila jeho přítele, a tak se stala posledním člověkem, kterého by chtěl vidět.

„Je to teprve týden,“ zašeptal Levi podruhé a pohledem střelil k loužičce rozlité whiskey.

Tock mu položila ruku na rameno a sklonila se, aby mu viděla přímo do očí. „Máš to, co jsi chtěl – jsi legenda. A legendy umírají na náměstí Svobody, ne na dně flašky.“

„Tahle slova mě mají povzbudit?“ zeptal se Levi. Ještě nedávno by tak zafungovala. Levi byl připravený za slávu zaplatit tu nejvyšší cenu, ale očekával, že to bude něco jiného. A teď už to nikdy nemůže vzít zpět.

„Mají ti pomoci vystřízlivět.“ Tock ho poplácala po zádech a on sebou trhl. Celé tělo ho bolelo. „Půjdu zavolat Duším.“

Enne přijela do muzea oblečená v jednoduchém vlněném kabátě a středně dlouhé sukni. Železní přestali hrát trumfy a poker a vyvalili na ni oči – ne protože by vypadala jako z Jižní strany, ale protože si nevzala svou obvyklou masku a zabarvené kontaktní čočky. Po dlouhou dobu byla Séance známá jako tajuplná dívka skrytá za

černou saténovou maskou. Nikdo nečekal, že to je sedmnáctiletá školačka, a navíc Mizér s fialovýma očima.

Nezáleželo na tom, co si Enne oblékla. Nebylo důležité, že po jejím boku kráčelo několik jemných, chytře vypadajících dívek z Duší, které měly všechny natažené elegantní bílé rukavice. Všichni Mizéři byli mrtví. Nikdo – a už vůbec ne Levi – se na Enne nedokázal podívat, aniž by viděl krev, kterou po sobě její příbuzní zanechali.

Bylo to hrozné. Ale také to dělalo hluboký dojem.

Levi se snažil nepřemýšlet o tom, jak asi v porovnání s ní vypadá on sám. Košili s tenkými proužky měl zmuchlanou z toho, jak se válela v šatní skříni. Tmavou pleť měl popelavou a byl očividně nevyspalý. Na bradě měl ranku, protože se řízl při holení. Na první pohled bylo jasné, že se chystal ve spěchu a je k smrti vyčerpaný.

Když se Enne přiblížila k úpatí schodiště, kde stál, celý se napjal. Když se viděli naposled, zemřel Jonáš. A předtím to byl Jac. Smrt bude navždy zaplňovat propast mezi nimi a ostatní Leviho touhy zůstanou pohřbené pod přáteli, které ztratil.

„Jak se máš?“ zeptala se a Leviho pohled sklouzl z očí, v nichž se zračila něha, k jejímu boku, kde se jasně rýsoval obrys zbraně skryté pod kabátem.

Miluju tě, to Levimu řekla jen několik minut předtím, než zabila jeho nejlepšího přítele.

„Promluvme si v soukromí,“ řekl přiškrceně.

Enne si skousla ret a následovala ho do patra, přičemž Tock, Lole a Grace naznačila, aby šly za nimi. Vstoupili do jedné z mnoha opuštěných galerií muzea a zavřeli za sebou dveře.

„Tock po telefonu zmiňovala nějaký dopis,“ začala Enne. „Dopis od Harrisona?“

Levi jí ho podal a díval se z okna, zatímco ho četla nahlas. Muzeum shlíželo na zarostlý park na okraji Starého města, jedné ze dvou čtvrtí na Severní straně, které nepatřily Železným. Staré město bylo strašidelným stínem New Reynes, plným křivých

ulíček, zatlučených oken a ostnatých drátů. Od okamžiku, kdy ve dvanácti letech přijel do města, ho nazýval domovem. Možná bylo sešlé věkem a rozbité, ale pořád bylo mnohem lepší než jeho předchozí domov.

„Nemůžeme tomu věřit,“ prohlásila Enne, když dočetla.

„Myslím, že můžeme,“ nesouhlasil Levi.

„Bryce v St. Morse zavraždil více než stovku lidí – myslíš, že jim jde o kompromis?“ Grace zavrtěla hlavou. „Je to past. Jestli tam vy tři půjdete, tak oba i s Brycem zemřete.“

„Levi Harrisona zná,“ podotkla Tock.

„A já poznám lest, když ji vidím,“ odsekla Enne. „Nepůjdeme tam. Jakou máme teď páku, abychom si vyjednali milost?“

„A když půjdu sám?“ zeptal se Levi ploše.

Na pokoj se snesla opona ticha. Nemohl si nevšimnout, jak se rozestavili: Levi a Tock na jednu stranu, Enne a Grace na druhou a Lola zůstala mezi nimi a obezřetně je sledovala. Harrison nikdy neměl předpokládat, že Levi a Enne jsou partneři – byli dvěma různými figurkami na šachovnici. Po tom, jak unáhleně Enne jednala při Jonášově popravě, z níž jen o vlásek unikli živí, si ani nebyl jistý, jestli jsou stále na stejné straně.

„Nikdo ti nebere právo dobrovolně vkročit do smrtelné pasti,“ zavrčela Grace.

Enne, která se už tak tvářila vážně, se zachmuřila ještě víc. „Ty bys to udělal?“ Nebyla to otázka – spíš obvinění.

„Ty nejsi jenom zločinec – jsi Mizér,“ odpověděl Levi. „Tvoje poprava by měla politické důsledky. A Bryce je možná magor, ale má talent, v jehož existenci svět ani nevěřil. A já jsem výrobce orbů, vnuk muže, kterého pro jeho talent popravili. Svět už není zvyklý na vraždy a spouští jako během Revoluce. Kancléřka nás nemůže jednoduše zabít, takže nemá jinou možnost než si s námi promluvit.“

Enne k němu přistoupila. Levi měl talent vidění aur, ale byl jen odvislý, takže dokázal vycítit pouze aury lidí, které dobře znal. Její aura byla fialová a vířila kolem ní v neklidných proudech jako

sbírající se bouře. Levi se raději zaměřil na ni než na Enniny rty. Soustředil se na vůni espresa a deště, a ne na přízračný pach krve svého přítele.

Možná byl stále trochu opilý.

„Myslíš, že jsem chtěla, aby Jac zemřel?“ zeptala se a Levi sebou při jejích slovech trhl. „Že to byl můj nápad?“

Viančina omerta Enne nenařídila, aby zabila Jaca – jen aby Levimu zlomila srdce. A před pouhými dvěma měsíci Enne zinscenovala demonstraci, aby mohla zavraždit muže, kterého nenáviděla, přičemž Levimu lhala a zmanipulovala ho. Přestože tento plán nakonec nenaplnila, bylo v ní něco temného. Něco, co v ní neviděl, když přijela do New Reynes oděná do perel a bílé krajky a tvářila se ztraceně.

„Ne,“ odpověděl Levi chladně. „Ale ten nápad se musel někde vzít. Myslím si, že si to jen nechceš přiznat.“

Enne se zašklebila, ale necouvla. „Ne, ty si prostě nechceš přiznat, že s tím přišla Vianka. Dala mi ten rozkaz jen proto, že jsi ji zradil. To bylo *tvoje* rozhodnutí, ne moje.“

Enne mu chtěla zabodnout prst do hrudi, ale on ji chytil za zápěstí dřív, než to stihla udělat. Odstrčil ji, jako by se dotkl něčeho žhavého. Ten dotek ho popálil vícero způsoby. „Zradil jsem ji, abych nás oba zachránil. *Všechno* jsem to dělal, abych nás oba zachránil.“

„Tak mě přestaň nenávidět,“ dožadovala se a hlas se jí zadrhl.

Levi si nemyslel, že ji nenávidí, ale ani se nedokázal přimět to popřít. Ranila ho více než jednou a je přece hloupé opakovat své chyby...

Nedovolí, aby si s ním zase pohrávala. Jak mu Tock dnes ráno řekla, nemohl si dovolit truchlit, chlastat ani se zlomit. A připadalo mu, že kdyby Enne odpustil, zlomil by se.

Protože až do té chvíle, kdy ji začal nenávidět, ji miloval. A k tomu se už nikdy nedokáže vrátit.

„Půjdu na tu schůzku,“ pověděla mu Enne, „pokud mi odpřísáhneš, že se mi budeš znovu dívat do očí.“

Levi viděl bolest v její tváři – věděl, že ji částečně způsobil on sám –, ale už neměl sílu s tím něco dělat. „Já už nikomu nic neslibuju.“

„Dej mi aspoň něco. Víš, že to nechci udělat, ale půjdu tam. Pro tebe.“ Natáhla se k němu, ale pak ruku spustila, jako by si to rozmýšlela. Ohlédla se přes rameno a Levi si s trhnutím uvědomil, že úplně zapomněl, že mají obecnstvo. „Něco mi dej.“

Levi nevěděl, jestli jí ještě má co dát, ale byl ochotný udělat cokoli, aby ochránil Železné. Na Severní straně stále hlídkovala milice a vyjednávání s Kancléřkou mu připadalo jako nejlepší způsob, jak to změnit. Bez Enne se neobejde.

A tak natáhl ruku, aby si mohli potřást.

Enne na ni zírala, rty stažené do úzké linky. Bylo to gesto pro známé, pro obchod, formalita. Nehodilo se pro dva lidi, kteří společně čelili Stínové hře a přežili. Jejichž fotografie jako hledaných osob sdílely titulní stránky všech novin ve městě. Kterí se kdysi líbali, jako by měl ráno přijít konec světa.

Ale bylo to aspoň něco.

Přijala jeho ruku a v očích se jí zaleskly slzy, potom beze slova odešla.

SOPHIA

Sophia Torren poznala špatný nápad, když na něj narazila.

„Tohle je ono?“ zeptal se taxikář a podíval se na ni přes zpětné zrcátko. Zaparkoval na okraji upraveného trávníku před velkým sídlem. Světla za okny zářila a matně osvětlovala všechny parapety, ale přes temné závěsy nebylo vidět dovnitř. Holé stromy na zahradě se kolébaly ve větru a na dům z šedivého kamene vrhaly mihotavé stíny, přesto dům nevypadal tak hrozivě, jak tvrdily legendy.

„Asi ano,“ pověděla mu Sophia, protože i kdyby to ono nebylo, už nemohla couvnout. Během celé jízdy zadržovala dech a nyní byla malátná a točila se jí hlava. Nutně potřebovala na vzduch.

Natáhla se dopředu a podala taxikáři skleněnou kouli jiskřící volty. Řidič si jich počítadlem odebral dvacet tři a orb jí vrátil. Když se Sophia loučila a nemotorně vystupovala na chodník, nervózně bubnoval prsty do volantu.

V nočním listopadovém větru se zachvěla a přitáhla si trenčkot těsněji k tělu. Ohlédla se zpět k siluetě New Reynes, která se třpytila několik mil za ní jako nevkusná bižuterie. Adresa, kterou jí Harrison Augustine poskytl, ji zavedla na hranici města někde za Parkovou čtvrtí na Jižní straně. Dům stínů patřil mezi nejstarší a nejhrozivější legendy New Reynes, kletby se v něm prodávaly jako cetky a hrály se v něm brutální hry na život a na smrt. Adresu však taxikář našel na standardní mapě.

Takže žádná pořádná legenda.

Jak tajuplnost bledla, začala Sophii docházet realita. Opravdu tam stála, před Domem stínů, sama, uprostřed noci a připravená konfrontovat člověka, který jí toho tolik vzal. Člověka, kterému dokonce i Město hříchu říkalo „Ďábel“.

Aby se sem dostala, stačilo uzavřít příšernou dohodu a zavolat si taxík.

Sophia se proklínala za svou prchavou hranou odvahy. Chlapce, kterého milovala, proklínala za to, že umřel a zlomil jí srdce, takže zůstalo měkké a křehké.

Cítila, že to je pořád špatný nápad. Oblékla se podle toho.

Sophia sáhla do kapsy a vytáhla pár kostek, černých a těžkých – přesně takový by osud *měl* být. Dřepla si u ústí příjezdové cesty, na vysokých podpatcích jen stěží držela rovnováhu, a připadala si dětinsky. Hodila kostky na asfalt.

Pětka a jednička.

Sophia měla ošemetný pokrevní talent, který jí umožňoval manipulovat s vlastním štěstím. Dobré skutky přinášely štěstí, zatímco ty špatné byly předzvěstí pohromy. Pravidla této schopnosti byla nevypočitatelná; byla by na tom mnohem lépe, kdyby měla mizerné svědomí, takže by méně svých činů považovala za hříchy. Tuhle taktiku ale zvolili její starší sourozenci, Delia a Charles, a ona nikdy nebude litovat, že se od nich v něčem liší.

Kostkami své štěstí měřila jen několik dní, ale už si zvykla na jejich nuance, které její stará mince postrádala. Shodující se vysoká nebo nízká čísla byla celkem přímočará – její štěstí buď stoupalo, nebo klesalo. Velký rozdíl znamenal, že jí noc může přinést stejné množství smůly i štěstí.

Sophia se usmála a hodila si do úst Tiggyho slanou karamelu. Před lety jí jeden kluk daroval celou krabici takových cukrátek. Byl to první člověk, kterého v New Reynes potkala, když se vrátila poté, co udělala největší chybu v životě. Ta chyba určovala každý její další krok.

Zelené jako tvoje oči, pověděl jí. Vždycky byla na své zářivě zelené oči hrdá – další rys, kterým se odlišovala od zbytku rodiny.

Jeho laskavost byla sladší než samotný karamel, protože Tiggyho bonbony byly skutečně zelené jako absint. Sophia tehdy byla vystrašená, osamělá a žíznila po komplimentech, chtěla někoho potěšit, a tak si je oblíbila. Nyní na karamelách milovala, jak jsou lepivé a přichytávají se jí na zadní stranu zubů. Líbily se jí i skvrny, které zanechávaly na konečcích prstů a které vypadaly, jako by mohly zářit ve tmě. Bylo to nechutné, ale karamely měly krásný obal, podobně jako ona sama.

Když Sophia kráčela ke dveřím, do noci ševalila hudba. Oblékla si přiléhavé saténové šaty – rudé, což byla typická barva kasina její rodiny... a také ohně, když ho podpálila.

Poté, co se její partner před týdnem rozhodl nechat se zavraždit, by možná byla vhodnější barvou černá. Jenže rudá pro Sophii vždycky něco znamenala – identitu i cíl. A na tom cíli jí nyní záleželo stejně jako kdykoli dřív.

Kdysi přísahala, že impérium své rodiny zničí. Podařilo se jí to, ale musela kvůli tomu obětovat kus sebe samé.

Teď přišel čas vzít si tu část zpět.

Sophia se zhluboka nadechla a zastrčila klíč do zámku hlavních dveří Domu stínů. K jejímu překvapení byly dveře odemčené. Zamračila se. I pro tenhle klíč něco obětovala.

Když vkročila dovnitř, uvítala ji žena. Na sobě měla flitrové kšandy a na kloubech prstů navlečené ostnaté mosazné prsteny. Soudě podle svalnaté postavy Sophia s bodnutím zármutku odhádla, že má talent síly, podobně jako její zesnulý partner.

„Zřejmě tu jste s těmi druhými dvěma,“ prohlásila vyhazovačka.

Sophia právě vstoupila do domu, o němž se polovina města domnívala, že vůbec neexistuje. Do domu plného přízraků, tajemství a legend. Očekávala, že narazí na obtížné překážky – očekávala zkázu. A dokonce by ji i uvítala.

Nečekala, že to bude tak snadné. Přišlo jí to jako lest.

„Co, co prosím?“ vykoktala.

„Jsou ve druhém pokoji.“ Vyhazovačka kývla ke klenutému průchozu a Sophia se otupěle vydala naznačeným směrem hlouběji do domu. V tlumeném světle klopýtala, zatímco se její oči přizpůsobovaly šeru, a překvapilo ji, že je pokoj tak prázdný a vybavený v podstatě stejně – přestože velmi luxusně – jako běžný salon.

Překvapení zřejmě bylo hlavním tématem večera.

Zahlédla ty „dvě“, o nichž mluvila vyhazovačka, dohadovaly se v rohu vedle klavíru. V sousedním pokoji se pohybovalo několik dalších siluet. Ten páreček od nich očividně utekl, aby si mohl promluvit v soukromí.

„Nemůžu uvěřit, že jsi mě sem sledovala,“ zavrčela první dívka. Obě byly hezké, blondaté a s velkýma očima, ale ta první měla pleť posetou pihami a vlasy svázané v tak těsném culíku, až bylo s podivem, že vůbec dokázala pohybovat obličejem.

„Co jsem jako měla dělat?“ Druhá dívka si založila ruce na prsou. Na sobě měla konzervativní černé šaty upnuté až ke krku. Na první pohled vypadaly vhodné na pohřeb, ale Sophia i zdálky poznala, že jsou od návrháře. „Nemůžeš prostě říkat, že mě pořád miluješ, a nečekat, že udělám nějaké velkolepé gesto.“

„Zaplatila sis detektiva, aby se mi nalepil na paty, Poppy.“

„Byla jsi pryč.“

„Byl to jenom týden.“

„Nebyl to jenom týden. Nebyl to žádný obyčejný týden!“ Poppy zvýšila hlas. „Můj otec je mrtvý! Moje kamarádka je něco jako mafíán! A pak se ukážeš ty a prohlásíš, že jsi ze mě blázen a zrovna tak rychle odejdeš...“

Poppyin hlas se vytratil, když spatřila Sophii, která na ně cívěla z kouta. Sophia ztuhla. Nechtěla jejich rozhovor poslouchat, ale uvědomila si, že tu druhou dívku poznává – Poppy Prescott, dcera Wornera Prescottta, monarchistického kandidáta, kterého ve volbách do senátu porazil Harrison Augustine. A kterého nedávno střelili do hlavy.

Sophia Poppy minulý týden zdálky zahlédla, když za Prescottovu vraždu popravovali Jonáše. Pokud věděla, Poppy byla ballerína a prominentka – tedy někdo, koho by v Domě stínů vůbec nečekala.

„Nevšímej si mojí kamarádky,“ procedila první dívka přes zatáté zuby. „Ztratila se.“

Sophia přemýšlela, jestli se náhodou neztratila také. Nervózně sevřela kostky v kapse, jen aby se měla čeho držet.

„To je v pohodě,“ zamumlala a prošla kolem nich.

Vstoupila do místnosti s biliárem – velké, s barem na vzdáleném konci a sestavou pohovek po straně. Sedělo tam několik skupinek elegantně oblečených lidí, šeptali si u vysokých stolů nad koktejly nebo si chystali tágo. Panovala tam tichá a vážná atmosféra.

Sophia rozpačitě přešlapovala. Očekávala to, o čem jí vyprávěl bratranec Sedric, a sice exkluzivní večírky, při nichž hosté mohli okusit jakýkoli hřích: dotek svůdné tanečnice, chuť likérů a delikates kdysi určených jen pro krále, vzrušení ze sledování zoufalců hrajících o vlastní život. Místo toho však našla čalouněný nábytek a byznysmeny ve středním věku a v tvídových oblecích.

Co když ji Harrison Augustine oklamal? Co když je na špatném místě? Z toho pomýšlení se jí udělalo tak zle, že málem pozvracela koberec s květinovým vzorem.

„Dnes večer mají zavřeno,“ řekla Sophii žena po její levici.

Sophia pohlédla k baru, kde barmanka stále podávala drinky. Nepřipadal jí zavřený. „Kdo má zavřeno?“

Žena svrátila obočí. „Vy nevíte, kde jste?“

Než mohla Sophia odpovědět, než se stihla blýsknout karamelovým úsměvem a požádat o další vysvětlení, ucítila ruku na rameni. Trhla sebou, otočila se a zjistila, že za ní stojí Poppy.

„Víme,“ odpověděla za ni Poppy a odvedla ji pryč. Když se posadily na hranu prázdné pohovky, Sophia na sobě cítila oči barmanky i té druhé blondaté dívky.

„Je to nějaký druh společenského klubu, že jo?“ zeptala se jí potichu Poppy a rozhlédla se kolem. „Velice nudného společenského klubu?“

„Vůbec tě neznám...“ řekla Sophia.

„Jen chci vědět, co to je za místo,“ prohlásila vážně Poppy. „A ty jsi krásná. Důvěřuju krásným lidem. Ti ostatní vypadají skoro mrtví, vid’?“

Když to Poppy zmínila, Sophia si povšimla, že všichni mají zvláštní kůži – trochu popelavou, nehledě na odstín pleti. A také podivně voskovitou, jako by se mohli roztavit, kdyby se postavili moc blízko ke svíčke.

Sophia neměla čas pomáhat dívce, která tam očividně nepatřila – ne, když si přišla pro odpovědi. Proto se na Poppy se sevřenými rty usmála a řekla: „Vážně by ses měla vrátit ke své přítelkyni. Probodává tě pohledem.“

„Delaney není moje přítelkyně,“ prohlásila ledabyle Poppy navzdory rozhovoru, který Sophia zaslechla jen před několika minutami. „A nikomu neříkej, že jsi mě tu s ní viděla. Něco takového bych teď vážně nepotřebovala – další paparazzi.“

Sophia ji poslouchala jen na půl ucha a přitom očima přejížděla po místnosti a hledala někoho, s kým by si mohla promluvit. Nebyla zvyklá někoho oslovovat – lidé obvykle chodili za ní. A jak by mohla k někomu přistoupit a zeptat se: *Nevíte, kde najdu Vyjednavače? Prodala jsem jí kus svého já a chci ho zpátky.*

Sophia před lety prodala Vyjednavači svůj odvislý talent a veškeré vzpomínky na něj výměnou za to, že ji její rodina nepozná. Tehdy jí to připadalo jako férová cena za to, že bude moct proniknout do říše Torrenů a svrhnout ji.

Od té doby se vždy cítila zlomená, jako pouhý střípek člověka. Když byl nyní Jac po smrti a její rodina zničená, neměla partnera ani cíl, který by ji držel nad vodou.

Připadala si jako vyplavený kus dřeva na smetím posetém pobřeží New Reynes.

„Promiň,“ zamumlala. „Omlouvám se.“ Vstala, trucující Poppy nechala sedět samotnou na gauči a odešla ke dvěma mužům a ženě, kteří se hrbili nad dnešním výtiskem *Zločinů a epoch*. Sophia na obálce zahlédla fotografii Enne, ale chvilku jí trvalo, než v portrétu vedle ní poznala královnu Marcelline – nikdy dřív tu ženu neviděla vyobrazenou s hlavou na krku.

Vzhledli k ní. V matném světle měli obličeje popelavě šedé. „Dneska mají zavřeno,“ pověděli jí, čímž zopakovali dřívější slova barmanky.

„Kdo má zavřeno?“ zeptala se Sophia znovu.

Jeden z mužů nakrčil obočí. „Máš klíč k tomuto domu?“

„Samozřejmě že má,“ vyštěkla žena. „Bez klíče nebo bez pozvání by nemohla projít hlavními dveřmi.“ Přimhouřila na Sophii oči. „Ukradla jsi ho?“

Sophii prudce bušilo srdce. Připadalo jí divné, že by dveře takového místa byly odemčené, ale očividně to tak nebylo – pracovaly tu nějaké jiné síly.

Kletba. Přízrak.

Jenže to znamenalo, že přece jen přišla na správné místo.

Zvedlo jí to sebevědomí a dokázala ženě věnovat jeden ze svých nejsladších úsměvů. „Neukradla jsem ho,“ pověděla jim.

„Kdo by ten svůj dával puberťačce?“

Sophii to tak podráždilo, až jí zacukaly rty. „Harrison Augustine,“ odpověděla a namyšleně si vychutnávala jejich překvapené výrazy. V uplynulém týdnu patřil Harrison mezi nejmocnější politiky Republiky.

„Jak vyčerpávající,“ protáhl jeden z mužů.

Někdo chytil Sophii za paži a odtáhl ji zpět. Byla to ta pihovatá dívka z dřívějška, s tím příliš utaženým culíkem – Delaney. Zblízka nevypadala ani zdaleka tak stydlivá a vykulená. Své světle modré nehty Sophii ostře zabodla do kůže.

„Poslal tě sem Harrison?“ sykla Delaney. „Chtěl, abys mě špehovala?“

„Neposlal mě sem. Jenom mi dal klíč.“ Sophia se vykroutila z dívčina sevření. Nechtěla mluvit o Harrisonovi – pak by musela dumat nad dohodou, kterou s ním uzavřela: vstup do Domu stínů výměnou za jeho omertu. Její nejzoufalejší špatný nápad. Obzvláště vzhledem k tomu, že ještě nenašla ani stopu po člověku, kterého hledala. „Myslela jsem... já...“

„Co sis myslela?“ vyštěkla Delaney. Mluvila namyšleně, což odpovídalo jejímu utaženému účesu. Delaney i Poppy čpěly Jižní stranou, podobně jako svěřenské fondy a otravné květinové parfémy.

„Myslela jsem si, že bych tu mohla najít Vyjednávče. Nebo se přinejmenším dozvědět, kde je.“

Delaney se ušklíbla. „Myslíš, že by tu všichni takhle posedávali, kdyby věděli, kde je? Jen se tu rozhlédni. Party skončila.“

Vyjednávč byla mocná prokletá – člověk, který umí tvořit přízraky, podobně jako Mizér vyrábí volty. Legenda pravila, že prokletí Republiky pobývají zde, v Domě stínů, ale soudě podle napjaté, dusivé atmosféry, která se tu po zmínce jejího jména rozhostila, tu Vyjednávč nebyla vítána.

Což znamenalo, že Sophia přijala omertu úplně zbytečně.

Rty se jí trásly, ale odmítala plakat. Ne na veřejnosti. Ne, když použila drahou řasenku.

Poppy se vtláčila mezi ně, takže ji zachránila před nutností odpovédět. Obě je chytila za ruce, jako by tam všechny tři opravdu přišly společně. Sophia byla tak otupělá, že Poppy dovolila, aby ji odtáhla k hlavním dveřím. Obě dívky se celou dobu hašteřily.

Sophia už nebyla ani vyplaveným dřevem – potápěla se. Když vyšla ven do tmy, trhla sebou, neboť se jí v mysli vynořily vzpomínky na jejího číhajícího staršího bratra. Charles díky svému odvislému talentu mohl rozdávat bolest pouhým dotekem. Od jeho smrti bude muset uplynout víc než jen několik dní, aby Sophia zapomněla na strach, který v ní probouzel.

„Takže kvůli tomuhle jsi sem šla?“ otázala se Poppy své ne-přítelkyně. „Co je to vůbec za lidi? Co je to za místo?“

Delaney si povzdechla. „Na tom nezáleží. Už jsem dostala to, kvůli čemu jsem přišla. Pojďme prostě domů.“

„Pro co jsi přišla?“ dožadovala se Poppy ostře.

Sophia věděla, že by od nich měla odejít a vrátit se do Jacova bytu, kde spala od doby, kdy bez něj podpálila kasino Luckluster. Jenže si zpáteční cestu nenaplánovala – popravdě se tam vlastně vůbec nechtěla vracet. Stále tam po Jacovi nacházela cigarety, které si před ní poschovával.

„Před pár dny jsem dostala dárek,“ řekla opatrně Delaney. „A chtěla jsem vědět, co je zač. Ukázalo se, že není odsud.“

Její slova vrátila Sophii do přítomnosti. „Jaký dárek?“ Pokud tu Delaney hledala odpovědi, musela to být Stínová karta, pozvánka do Stínové hry. Ta se přece hrála přímo v této budově. Sama Sophia takovou kartu minulý týden obdržela, ale neměla správnou barvu. Nevěděla, k jaké hře patří.

Sophia tu svou vytáhla z kapsy a pozvedla ji. Kolo štěstěny – zobrazené tak, že připomínalo ruletu s černými mraky jako továrním smogem v pozadí. Vhodná volba pro torrenský pokrevní talent.

Delaney vytřeštila hnědé oči a odstrčila Sophiiinu ruku stranou, přičemž horečně střelila pohledem po Poppy. Bála se, že tu kartu zahlédla také. Pak se Delaney roztřeseně zasmála. „O nic nejde...“

„Je to jedna z těchhle?“ Poppy otevřela svou kabelku od Maxirella a vytasila vlastní Stínovou kartu, jejíž zlatý rub ladil s jemnými prstýnky na každém prstě. Hvězda. Dlouhovlasá žena na kartě se Poppy dokonce podobala. „Tohle jsem našla před týdnem. K čemu to je?“

Sophie se snažila pochopit, co to znamená, ale myšlenky se jí míchaly dohromady. Po masakru a bitvě v St. Morse našlo tyhle karty se zlatým rubem vícero lidí, které znala: Levi Glaisyer, Enne Scordata, Tock Ridley, Lola Sanguick, Grace Watson, Roy Pritchard, Harrison Augustine.

I Jac Mardlin, ale ten si tu svou nestihl vyzvednout.

Sophia nepřemýšlela o tom, co by ty karty mohly znamenat, protože se usilovně snažila nemyslet na nic. Ani na to, jak impulzivně uzavřela nebezpečnou dohodu s nebezpečným mužem. Nebo na to, že jí požár kasina Luckcluster nepřipadal ani z poloviny tak uspokojící, jak očekávala, a že se bude cítit provinile, že zradila vlastní rodinu, vlastní krev, přestože ji hluboce nenáviděla. Ani na to, že Jac je doopravdy pryč – nečeká na ni ve svém bytě. Už nikdy se nevrátí.

Pokud Stínové karty dostaly i Poppy a Delaney, pak je ta hra mnohem větší, než se Sophia domnívala. Ale nemohla o tom přemýšlet. Kdyby to udělala, odnesl by ji proud, klesla by ke dnu, utopila by se. Ne, musela se soustředit na hledání Vyjednávачe. Musela jí ukrást své vzpomínky. Ten cíl byl jediným záchranným člunem, který jí zbyl.

Když Poppy zamávala svou Stínovou kartou, Delaney zbledla jako stěna a chvíli trvalo, než se opět ovládla. „T-ta karta nic neznamená. Není to důležité. Pojď. Můžeme jít domů pěšky.“

Delaney vykročila přes trávník, ale Poppy se zdržela.

„Myslí si, že jsem křehká,“ řekla Poppy Sophii, „ale já ji sledovala, protože si myslím, že se hroutí ona.“ To byla od někoho, jehož otce nedávno zavraždili, překvapivá slova. Poppy na to ale možná zatím jen nemyslela, podobně jako Sophia.

Pak Sophii podala vizitku baletní společnosti.

„Obě tam tancujeme. Přijď za námi. Dneska večer dokážu hrát podle toho, jak ona píská, ale chtěla bych opravdové odpovědi. A možná i kamarádku.“ Slabě se na Sophii usmála a pak odešla za Delaney.

Sophia našpulila rty. Nehledala kamarádky. A už se rozhodla, že o té hře nebude přemýšlet. Šla po ulici až na první křižovatku, a pak – nohy ji z vysokých podpatků bolely a adrenalin z odkrývání legend nyní vystřídal zdrcující únava – čekala.

Nikdo nepřišel.

Sophii došly špatné nápady, a tak šla domů, kde našla další cigarety, nalepenou pod zásuvkou nočního stolu.

HARVEY

Rebecca Janus ležela v posteli a vykašlávala krev. Harvey se usilovně snažil s ní soucítit.

Bryce ji zbožňoval, kontroloval jí propocené obvazy a nabízel vodu. Rebečiny dlouhé vlasy byly umaštěné, protože se nesprchovala, a kvůli té zatracené nemoci jí na těle naskákaly vínově fialové skvrny. Neexistoval žádný lék, protože to nebyla žádná přirozená nemoc. Ničemná choroba pro ničemné srdce, říkal si Harvey.

„Nechápu, proč ses s tím obtěžoval,“ pověděla Rebecca Harveymu, který se rozpačitě zdržel u její postele. Oči upírala na zlatou kartu, již mnul v ruce – Sílu. Patřila Jacu Mardlinovi. Od pohřbu uplynulo už pět dní, ale Harvey si stále nedokázal vyhnat z hlavy pohled na Jacovo Krédo.

Ti tři byli v opuštěné historické Královské věznici, v cele přestavěné na ložnici. Na Bryceovu a Rebečinu ložnici. Harvey si pro sebe zabral celou opačnou roh budovy, tak daleko od nich, jak to jen šlo. Zdi tu totiž byly velice tenké. „Kdyby mi bylo líp, spálila bych to tělo sama.“

„To ti věřím,“ podotkl Harvey suše a pak se na ni usmál tak široce, jak to jen svedl.

Rebecca se od něj trhavě odtáhla. „Neopovažuj se na mě používat svůj talent.“

Harvey byl se svými úsměvy opatrný. Talent svazovače mu umožňoval připoutat lidi, kteří mu něco dlužili, k určitému místu.

Jeho otec zbohatl na drogovém doupěti na Řetězové ulici, kde ve dne v noci žili chudáci závislí na Ukolébavce a Extázi. Byli tak omámení nebo nabuzení, že nemohli pracovat. Neměli jak své dluhy splatit, a tak nemohli nikdy odejít. Byla to jatka, ale smrt přicházela plíživě pomalu a místo dobytka tam zabíjeli lidi.

Svazovači také uměli lehce získávat důvěru. Harvey věděl, že svým úsměvem dokáže cizímu člověku uvolnit ramena a svými slovy ho dovede přilákat blíž. Bryce ho mnohokrát ujišťoval, že ví, že své schopnosti používá mimovolně, ale Harvey věděl, že to tak není. A navíc znal pravdu – Bryce by raději svého přítele obvinil z manipulace, než aby přiznal, že je stále okouzlený.

Bryce ani Rebecca jeho úsměvům nevěřili, ať už byly nabitě, nebo ne. Rebecca vlastně Harveyho veselí považovala za hrozbu.

„Jen se snažím s tebou soucítit,“ zalhal Harvey a nahradil úsměv falešnou dotčeností. „Mám ti něco přinést?“

„Nové plíce,“ zakrákala Rebecca.

Harvey si přál, aby to byl jen vtip.

„Tak brzy?“ Bryce jí stiskl ruku. „Je to sotva několik týdnů.“

„Jo, no, *umírám*,“ řekla Rebecca a Bryce sebou trhl.

Od loňského léta Rebecca a Bryce najímali přešíváče, aby jí poškozené orgány vyměňovali za nové. Nemoc propukla před rokem, šířila se krevním řečištěm do celého těla a postupně napadala její orgány. Harvey předpokládal, že touto dobou už je polovina Rebečiných vnitřností prohnílá a seschlá jako naložené kousky ovoce. Nevěděl, kde přešíváči sháněli orgány, ale vždy vypadaly čerstvé.

„To neříkej,“ prosil ji Bryce. „Ta rána se zahojí a zase ti bude líp.“

„Ale pořád budu nemocná,“ namítla Rebecca. Dramaticky vykřikla trochu krve. „A zakrátko budu mrtvá.“

Kéž by, pomyslel si Harvey. Měl by se za tak kruté myšlenky cítit provinile – určitě to byl hřích –, ale poslední dobou byla nenávist k Rebecce jedinou věcí, za kterou se provinile necítil.

Nešlo o to, že to byla holka – Harvey možná byl zahořklý, ale nebyl hajzl. A nešlo o to, že se Bryce zamiloval do někoho jiného – i když

i to ho bolelo. Šlo o to, že nebyla *dobrá*. Byla to lhářka a vražedkyně. Téměř všechny střípky svého života ukradla někomu jinému. A ještě ohavnější bylo, že změnila Bryce. Zkazila ho, omotala si ho kolem svého krvavého prstu, aby jí pomáhal dosáhnout jejich vlastních ambicí. A to jí Harvey nikdy neodpustí.

Měla by být spolu s Brycem zamčená v Domě stínů. Rebečin odvislý talent pocházel z rodiny tvůrců přízraků, od lidí, kteří se spolu s prokletými specializovali na výrobu kleteb, podobně jako tvůrci orbů spolu s Mizéry vyráběli volty.

Jenže Rebecca a Bryce udělali obrovskou chybu. Byli odhodlaní osvobodit Bryce z omerty Vianky Augustine, a tak společně vytvořili přízrak, aby ji zavraždili a současně ušetřili jeho život. Jenže tvorba přízraků má svá vlastní pravidla. Přízraky se vážou do kovu, podobně jako se volty vážou ve skle. A Rebecca věřila, že dokáže sílu přízraku znásobit, pokud ho připoutá k vlastnímu tělu. Podle historek to právě tak dělala Vyjednávач. Byl to ten nejmocnější přízrak, jaký kdy Rebecca s Brycem stvořili.

Jenže Rebecca nebyla Vyjednávач a její talent tvorby přízraků byl jen odvislý, takže byl na tak náročný úkol příliš slabý. Kletba selhala a nyní ji pomalu zabíjela, ničila jí jeden orgán za druhým.

A tím začala Bryceova posedlost nejstarší legendou města.

„Seženu všechno potřebné,“ pověděl jí Bryce ve spěchu. „Ale kvůli tomu tady nejsem.“ Sáhł do svého pytlovitého kardiganu a vytáhl dopis. Embosovaná obálka vypadala oficiálně. „Kancelářka Fenice se chce sejít. Se mnou, tím výrobcem orbů a Mizérem.“ Rozpačitě, přidušeně se zasmál. „Už to začalo.“

Když všichni lékaři a mystici v New Reynes prohlásili Rebeccu za nevyléčitelně nemocnou, Bryce se zaměřil na poslední zoufalou možnost: nejstarší legendu Města hřichu, Vyjednávачe. Podle příběhů mohla Vyjednávач uzavřít dohodu za cokoli – dokonce i za něčí duši. A kvůli podivnému fungování Domu stínů, kterému Harvey zcela nerozuměl, bylo jediným způsobem přivolání Vyjednávачe do New Reynes rozpoutání chaosu.

A tak se Harvey Gabbiano – odstrčený, stále čekající a doufající – stal jeho komplicem.

Nic nenamítal, když se Bryce vloupal do bankovního konta Lourdes Alfero a ukradl jí všechny volty – a jeden z těch zvláštních černých orbů patřících do páru.

Používaly se ve Stínové hře a skrývaly životní energii posledního žijícího Mizéra. Bryce musel celé měsíce rozplétat spleť historky, než na to konečně přišel. Ten černý orb byl suvenýr z doby, kdy matka posledního žijícího Mizéra hrála o život vlastního dítěte.

Harvey nic nenamítal, když Bryce Lourdesiným jménem napsal dopis jejímu adoptovanému dítěti, svému cíli, a nalákal ho do New Reynes.

Nic, když zařídil, aby Lourdes dopadli a odstranili, aby poslední Mizér zůstal bez ochrany.

Nic, když využil svůj talent prokletého, aby spoutal Mizéra s výrobcem orbů a vytvořil královský pár.

Nic, když přinesl tolik ukradených orgánů.

Když s Rebeccou naplánoval smrtící hru a zatáhl do toho i Harveyho.

Když v St. Morse zabil více než stovku lidí.

Harvey věděl, že kvůli své roli v tom všem nese stejný podíl viny jako Bryce, ale nemohl odejít. Ne, když stále existovala naděje, že by ho mohl zachránit. Že by věci mohly být zase jako před Rebeccou, před Viankou.

„Přece nemůžeš ani uvažovat o tom, že bys na tu schůzku šel, že ne?“ obvinil Bryce Harvey. Bylo mu jedno, jak drahý dopisní papír Kancléřka používá: byl to v podstatě jen krásný příkaz k Bryceově popravě.

„V naší hře je dvaadvacet hráčů,“ odpověděl Bryce. „Musíme jim vysvětlit pravidla.“

„Z té schůzky neodejdeš živý,“ odsekl Harvey.

„Ale ano, pokud dorazí i očekávaná společnost.“

Harvey se dlouze nadechl a sáhl na Krédo, které měl zavěšené na krku. Ani po vši té době jedna část jeho já nevěřila, že by legendy o Vyjednávači mohly být pravdivé.

Bylo to snazší, když ten Mizér a výrobce orbů byli bezejmenní. Když je ještě neznal, nepřátelil se s Enne, neutěšil ji na chodbě v St. Morse a nepohřbil Leviho nejlepšího přítele.

K čemu je potřebuješ? zeptal se kdysi Bryce, když v ruce svíral ukradený balíček Stínových karet z Domu stínů. Zatímco zíral na malby Císaře a Císařovny a plánoval tuhle konečnou hru.

Drahá dohoda bude vyžadovat vysokou platbu, odpověděl Bryce.

Harveymu se při té vzpomínce zvedl žaludek. Enne a Levi nebyli nechvalně proslulým legendárním párem ze Severní strany. Tím byli Bryce s Rebeccou. Enne a Levi byli jen návnada.

Zatímco Bryce dál utěšoval Rebeccu, rukou jí prohraboval mastné kudrny a líbal ji na roztřesené prsty, Harvey se vypotácel z místnosti. Opřel se o betonovou zeď chodby, aby se udržel na nohou. Jednou rukou stiskl Krédo a tou druhou svou vlastní zlatou Stínovou kartu: Blázna.

Myslel jsem si, že když člověk v tvoji hře prohraje, zaplatí životem, řekl Harvey Bryceovi ten den, kdy od něj kartu obdržel. *Přinutíš mě hrát?* Harvey by pro Bryce udělal cokoli, ale nebyl ochotný riskovat vlastní život pro ni. Pro tohle.

Kdyby tvůj milenec umíral poté, co se tě tragicky pokusil zachránit, také bych pro tebe riskoval život, pověděl mu Bryce a v očích mu vzrušeně jiskřilo jako pokaždé, když mluvil o lásce. Miloval šťastné konce. Ne – byl jimi přímo posedlý.

Když si Harvey představil takového milence, viděl pouze Bryce. Jenže toho chlapce ze svých vzpomínek už vůbec nepoznával. Nepoznával dokonce ani sebe samého.

„Musím Enne a Leviho varovat,“ zamumlal si pro sebe Harvey a stiskl Stínovou kartu tak pevně, až ji ohnul. Už dřív přísahal, že udělá něco tak šlechtného, ale tentokrát to bylo jiné. Nyní byla Vyjednávač konečně v New Reynes.

Bryce se vynořil ze svého pokoje. Pod nesvatýma rudýma očima měl temné stíny. Natáhl se k Harveyho ruce a ten při jeho dotyku ztuhl a potlačil touhu i nutkání zvracet.

„Musím tě o něco požádat,“ řekl Bryce.

„O co?“ zeptal se ostře Harveya byl si jistý, že se mu ve tváři zračí zrádné myšlenky.

„Jde o tu hru. Hráči mají své karty, ale ještě jsem hru neuvedl do pohybu – ne doopravdy. Stále neznají své cíle. Na schůzce s Fenice jim vysvětlím pravidla, aby je mohli přetlumočit ostatním. Tedy za předpokladu, že mě do té doby nevyhledá Vyjednavač. A jde o to, že...“

„Ty už jejich cíle znáš,“ dokončil Harvey a udělalo se mu ještě hůř. Nechápal všechna pravidla Bryceovy hry, ale něco už mu došlo: každý hráč měl nějaký cíl. „Kdo je ten tvůj?“ Ať už to byl kdokoli, nedožije se prosince. Bryce už kvůli svému odpornému plánu zabil spoustu lidí – co by pro něj znamenal jeden další?

Pokud by tedy Harvey hru nezastavil. Mohl udělat víc než jen varovat ostatní hráče – mohl to celé *okamžitě* zastavit. Kdykoli Harvey jen přihlížel, Bryce si přičetl další dluh. Harvey by mohl Bryce připoutat k vězení, kam právem patřil. Mohl by ho tu uvěznit a sám se osvobodit. *Měl by to udělat.*

Bryce zvedl svou Stínovou kartu. Přes zlatý rub se táhl červený nápis. *BLÁZEN.*

Harvey se napjal a stiskl svou kartu pevněji.

„Řekl jsi mi, že cíle jsou náhodné,“ zaskřehotal.

„To jsou. Všechny je vymyslel přízrak. Asi by se to dalo nazvat osudem.“ Bryce se na něj usmál, jako by to celé mělo být romantické, ale nebylo tomu tak. Ne pro Harveyho.

„Ale ty jsi prokletý. Rebecca je tvůrce přízraků,“ drmolil Harvey. „Nechápu, jak by mohla být náhoda, že tvým cílem jsem zrovna já...“

„Přisahám, že jsem v tom neměl prsty – ani ona ne. Pochopil bys to, kdyby ses někdy chtěl naučit, jak můj talent skutečně funguje.“

To byla pravda; Harvey to nikdy vědět nechtěl. Podle všeho, co se Harvey dozvěděl, byli prokletí a tvůrci přízraků nesvatým zločinem proti Víře. Harvey se tomu tématu vyhýbal, kdykoli ho Bryce nadnesl. Chlapec, kterého miloval, byl víc než jen talent – ne, on nebyl svým talentem.

Ale možná byla chyba tak uvažovat. Jestli se rozhodne Bryce zastavit, bude jeho talentu muset lépe porozumět.

„Víš, co se stane, pokud někdo nezíská kartu svého cíle,“ zašeptal Bryce a odvrátil od Harveyho oči.

„Zemře,“ prohlásil ploše Harvey. Kdyby Bryceovi svou kartu nedal, pak by Bryce ve své vlastní hře zemřel. Nestalo by se to hned, ale až by hra skončila, až by jiný hráč nasbíral řadu pěti karet. Mohlo by to trvat dny. Nebo měsíce.

„Znáš pravidla. Pokud mi svou kartu předáš dobrovolně, tvůj život bude svázaný s mým. Což znamená, že kdybych zemřel, umřel bys se mnou,“ řekl Bryce a přeskočil mu hlas. „Já neměl...“

„A můj cíl?“ zeptal se Harvey.

„Soud,“ odpověděl Bryce. Tuhle kartu Harvey neznal – karty doručovali všichni tři, ale on měl na starost jen Enne a Leviho. „Ale přísahám, že jsem to takhle nikdy neplánoval. Nikdy bych... Chci, abys věděl, že můžeš odmítnout. Já jsem tě přinutil tuhle hru hrát, ale nebudu tě nutit pro ni umřít. Pro mě.“

Harvey na jazyku ucítil nechutné chemikálie, odporný pach Rebečina pokoje. „Už jsi mi to vysvětloval tisíckrát. Dvaadvacet hráčů. Řada pěti karet. Ale asi tomu pořád nerozumím. Nechápu, jak má tohle přesvědčit Vyjednáváče, aby tě vyhledala a vyléčila Rebeccu. Jak ti tolik smrti zajistí to, co chceš.“

Bryce zaváhal a Harvey si ustrašeně pomyslel, že mu Bryce možná nedůvěřuje natolik, aby mu řekl úplně všechno. Vzhledem k tomu, že Harvey uvažoval nad tím, že ho zradí, by to od něj bylo rozumné.

Pak se Bryce ponuře zeptal: „Chceš tomu rozumět?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Voltovej královna***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.